

Náš region

**očima Miroslava Balatky, senátora
za Sokolovsko, Mariánskolázeňsko,
Toužimsko a Tepelsko**

Texty do Zpravodajů obcí a měst
z let 2019-2023

Obsah

- 4** 30 let od sametové revoluce – máme co slavit? (11/2019)
- 7** Když jde o kraj, je třeba táhnout za jeden provaz (3/2021)
- 10** Když jde o záchranu lázeňství, tak všichni táhnou za jeden KRAJ (5/2021)
- 13** Chceme chráněnou krajinnou oblast Krušné hory (7/2021)
- 16** Přijde náš region a obce o další peníze? (6/2020)
- 20** Držme při sobě. Zvládneme to! (5/2020)
- 24** 45 milionů pro náš kraj je opět na stole (10/2021)
- 26** Tři roky v Senátu (11/2021)
- 31** Trochu netradiční přání do nového roku (1/2022)
- 34** Jubileum a výstava díla výrazného umělce z našeho kraje Jiřího Juna (2/2022)
- 38** Zvládneme to (4/2022)
- 42** Nepodceňujme se (2/2023)
- 48** Vyznamenání pro pilota RAF z Karlovarského kraje (5/2023)
- 52** Když je nejhůř, zatáhněte Záchrannou brzdu (4/2023)
- 56** Dejme prostor mladým lidem – jak vylepšit místo, kde žijí? (6/2023)
- 60** Dobrých zpráv není nikdy dost – medicí se chtějí vracet (7/2023)
- 63** 30 let svobodných voleb (7/2020)
- 66** Komu čím pomáháme? (9/2023)
- 69** Pozvánka k návštěvě Valdštejnské zahrady a Senátu (7/2022)

pokud Vás zajímá, jak uvažuji, čím se řídím a jaké jsou hodnoty, které uznávám, začtěte se do této publikace. Už pátým rokem každý měsíc píšu a posílám texty do Zpravodajů obcí a měst v mém senátním obvodu. Věnuji se v nich tomu, co náš region aktuálně trápí, co mne zaujalo, co považuji za důležité a na čem pracuji.

Tato publikace vám dá nahlédnout do části z těchto mnoha textů. Představuje zároveň i jakési ohlédnutí za uplynulými roky. Připomene Vám, co se u nás v kraji událo, s čím jsme společně bojovali, co nás trápilo, nebo naopak těšilo.

Mé pravidelné příspěvky vycházejí v tištěné podobě nebo na webových stránkách většiny, ovšem nikoli všech obecních Zpravodajů, které vycházejí v senátním obvodu. Díky této publikaci se tak mohou další občané našeho kraje seznámit alespoň s částí těchto textů a také s tím, co dělá a jak přemýšlí jejich senátor, který od roku 2018 zastupuje jejich zájmy v horní komoře Parlamentu ČR.

Rozhodl jsem se, že ke každému textu zde doplním ještě aktuální komentář, jak to, o čem jsem v článku psal, nakonec dopadlo, popřípadě přidám nějakou další informaci nebo současný pohled na věc. Bylo moc zajímavé všechny ty texty znovu číst, vžívat se do doby, kdy jsem je psal. Snad jsme pro Vás s mým týmem vybrali ty nejzajímavější.

Protože je pro mne obecně v mezilidských vztazích důležitá vzájemná komunikace, budu velmi rád, když mi i Vy napíšete, co Vás těší, trápí, co Vás třeba zaujalo v mých textech a jak věci kolem nás vidíte právě Vy. Budu rád za Vaše podněty a postřehy, co by se u nás dalo zlepšit, a to nejen z pohledu „politiky“. Někdy jsou totiž i ty nejobyčejnější věci těmi pro náš život nejpodstatnějšími. Sám se do svého života i do své veřejné práce snažím v maximální míře promítat lidskost, laskavost, vzájemnou důvěru a respekt, upřímnost a někdy i legraci. I jako politik jsem především člověk, Vaše reakce proto pro mne budou velmi cenné a předem Vám za ně děkuji.

Přeji Vám příjemné čtení.

S úctou

Miroslav Balatka

Váš senátor za Sokolovsko, Mariánskolázeňsko, Toužimsko a Tepelsko

30 let od sametové revoluce – máme co slavit?

Listopad 1989 mě zastihl jako studenta v Praze na ČVUT. Byla to nádherná a neopakovatelná část mého života. Letos si připomínáme třicet let od těchto okamžiků a myslím, že je to příležitost jak k oslavě, tak i bilancování.

Byla to obrovská úleva, když skončila cenzura, a my si najednou mohli koupit knihy zakázaných autorů, vidět trezorové filmy a číst svobodné noviny. Mohli jsme veřejně mluvit o čemkoliv, aniž jsme se museli ohlížet a bát se, jestli mezi námi není nějaký donašeč. Zmizel všudypřítomný strach. Byli propuštěni političtí vězni. Po dlouhých letech veřejně zpívali Kryl, Kubišová nebo Matuška, začaly koncerty zakázaných kapel. V Praze hráli poprvé Rolling Stones. Z exilu se vracela spousta úžasných Čechoslováků, spisovatelů, vědců. Mohli jsme poprvé v životě vycestovat na Západ a s údivem pozorovat ten obrovský ekonomický a kulturní rozdíl. Prezidentem se stal komunisty zavíraný disident a světovými politiky uznávaný dramatik Václav Havel. V obchodech se pomalu začalo objevovat západní zboží. Mohli jsme svobodně volit. Vracel se komunisty ukradený majetek. Mladí lidé mohli začít studovat v zahraničí. Naši republiku začala opouštět ruská okupační vojska. Prostě zázrak.

Nicméně přechod od totality k demokracii byl mnohem těžší a složitější, než se nám ke konci roku 1989 mohlo zdát. V divokých 90. letech, kdy se začal

*Má-li demokracie nedostatky,
musíme překonávat nedostatky, nesmíme
překonávat demokracii.*

T. G. Masaryk

teprve tvořit právní rámec a pravidla fungování země, probíhala naprostá kulturní proměna. Začala ale také divoká privatizace. Dobu ovládla zčásti bezskrupulóznost, která se nezastavila před ničím, a její vliv začal prorůstat i do politiky a justice. Kvůli některým politikům a mocenským hrám, kvůli zametání kauz pod koberec, kvůli mnoha korupčním skandálům, které nikdy nebyly vyšetřeny, v lidech rostla frustrace a nespokojenost. I kvůli opoziční smlouvě, kdy se ve jménu rozdělení moci spojili dva hlavní političtí nepřátelé a ideoví odpůrci, ztratila velká část voličů důvěru v samotný smysl voleb, smysl politických idejí a politických programů. Od té doby klesla výrazně nejen volební účast, ale i zájem lidí o politiku a programy stran, které se dnes leckdy scvrknou do jednoduchých populistických marketingových hesel. Věcná politická diskuze je často překryta zbytečnými

Kapela Beatové družstvo na neoficiálním vystoupení v roce 1988 ve Vintířově u Sokolova. Nemohli jsme tehdy vystupovat oficiálně, neměli jsme úřady schválené texty a akce, na kterých jsme hráli, často ukončovala tehdejší policie, tedy příslušníci Sboru národní bezpečnosti. Kapela funguje dodnes a dodnes v ní hraji na basovou kytaru. Na fotce jsem první zprava.

urážkami, vyhrocenými emocemi, vyvoláváním strachu a také útoky na samotné pilíře našeho demokratického státu.

„Má-li demokracie nedostatky, musíme překonávat nedostatky, nesmíme překonávat demokracii.“ Tato slova našeho prvního prezidenta T. G. Masaryka jsou stále aktuální.

Demokracie je především o dialogu, o respektu k druhým a jejich názorům, o věcné poctivé diskusi nad tím, jak spravovat naši zem. Nenechme se rozdělit na nedůležitých sporech a mluvmе spolu. Hledejme věci, které nás spojují, jako je láska k naší malé krásné zemi uprostřed Evropy nebo touha po spravedlivé a bezpečné společnosti. A hledejme cesty, aby se nám žilo lépe. Máme k tomu ty nejlepší podmínky. Demokracie má přes svou nedokonalost nesmírnou a základní výhodu. Chyby a nedostatky lze měnit a opravovat, nic není „na věčné časy a nikdy jinak“.

Po třiceti letech máme opravdu velký důvod k oslavě!

”

 Poznámka

Právě jste dočetli můj úplně první článek, který jsem napsal a rozeslal do redakcí obecních a městských Zpravodajů v roce 2019. Ani s odstupem čtyř let bych na něm nic neměnil. 30 let od sametové revoluce mi přišlo natolik významné výročí, že bych k němu měl zaujmout nějaké stanovisko a napsat k tomu, co si o něm myslím a co pro mne znamená. A pak jsem se rozhodl, i vzhledem k tomu, že mnoho redakcí tento text tehdy otisklo, že budu věci kolem sebe pravidelně téměř každý měsíc komentovat. Že lidé mají mít právo a možnost vědět, jak jejich senátor uvažuje a co si myslí. Třeba i proto, aby měli dostatek informací pro rozhodnutí ve volbách. Tak k nim chodte, má to smysl.

“

Když jde o kraj, je třeba táhnout za jeden provaz

Náš kraj je malý, nejmenší ze všech krajů ČR. V celostátním měřítku jsme na samém okraji zájmu. V porovnání s ostatními kraji máme nejméně poslanců – pět. A k tomu tři senátory. To je opravdu slabé obsazení z celkového počtu zákonodárců, kterých v Senátu a ve Sněmovně zasedá 281. Pokud chceme něco pro náš kraj prosadit, například peníze do krajského rozpočtu navíc z poplatků za těžbu, musí nás všech osm táhnout za jeden provaz. A popřípadě se spojit s dalšími kraji, zkrátka shánět podporu, kde se dá. Společně.

Přišla skvělá příležitost pro takovou spolupráci, novela tzv. horního zákona. Ten mimo jiné upravuje rozdělení poplatků za těžbu. Tyto poplatky se vybírají od těžebních společností a jenom třetina dnes končí zpět v regionech, kde se těží, zbytek končí kdesi „v Praze“ ve státním rozpočtu. A to si myslím není dobře.

V Senátu předsedám od listopadu loňského roku novému Podvýboru pro regiony v transformaci. Ten je složen ze senátorů z uhelných krajů – kromě Karlovarského také Ústeckého a Moravskoslezského, které mají podobné problémy jako ten náš. Jsem moc rád, že má myšlenka ustavit takový podvýbor v Senátu našla pozitivní odezvu a podvýbor vznikl. A z něho také vzešel návrh na změnu horního zákona, který podal senátor Přemysl Rabas z Ústeckého kraje. Návrh upravoval právě rozdělení peněz z poplatků. Do pokladny Karlovarského kraje by tak mohlo přijít zhruba 45 milionů ročně navíc, Ústeckému kraji pak přibližně 160 milionů ročně. Nově by byly totiž zohledněny i kraje, kde se těží. V Senátu jsme hledali podporu této úpravě a po mnoha jednáních ji našli – pro tento návrh hlasovalo nakonec 62 senátorů ze 74 přítomných, napříč politickým spektrem i napříč kraji v ČR. Souhlasili s tím, že poplatky za těžbu hnědého uhlí mají z větší části končit v regionech, odkud pocházejí a kde se vybírají, jako je to nyní již u černého uhlí, ropy a plynu. Tam končí v regionech celých 75 % vybraných poplatků. Podobně jako u hnědého uhlí senátní návrh upravoval také poplatky za

těžbu ostatních nerostů, typicky kamene, kaolinu a písků. Senátní návrh podpořilo i Zastupitelstvo Karlovarského kraje, pro jeho podporu hlasovala drtivá většina krajských zastupitelů, opozičních i koaličních, napříč stranami.

Sněmovna, kde jsem poté tento senátní návrh obhajoval a která měla v tomto případě poslední slovo, návrh zamítla. O to víc mě mrzí, že pro návrh nezvedla ruku ani jedna z poslankyň našeho kraje. Už od počátku jsem čekal, že obhajoba zákona před poslanci nebude žádná procházka růžovým sadem, ale tohle předčilo má očekávání. Jak jsem se na vlastní kůži přesvědčil, ve Sněmovně měla politická trička větší váhu než zájem kraje.

Mrzí mě to, je to škoda. Pokud chceme posunout kraj dál, musíme jednat bez ohledu na to, z jaké je kdo strany a kdo návrh předkládá. Musíme hájit zájmy kraje, ze kterého pocházíme, obzvláště když jsme tak malí. Jinak budeme pořád na konci většiny žebříčků, jak je tomu doposud. Přál bych si, aby se to změnilo.

” ————— *Poznámka*

Karlovarský kraj jako nejmenší v ČR, nemá bohužel v parlamentu příliš velký vliv a naše témata tam málokoho dalšího zajímají. Proto jsem moc rád, že můj

Velmi inspirativní výjezdní zasedání senátorů a členů senátního Podvýboru pro regiony v transformaci do Ústeckého kraje a do Saska v roce 2021.

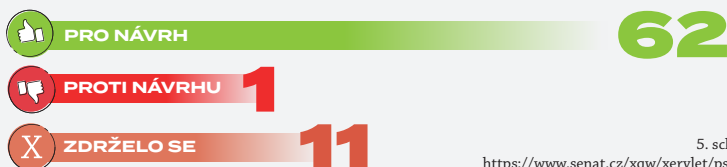
nápad na spojení sil všech uhelných krajů se v roce 2020 v Senátu ujal a že byl ustaven náš Podvýbor pro regiony v transformaci. Stejný Podvýbor vznikl poté i ve Sněmovně, asi dva měsíce po vzniku toho senátního. Oba Podvýbory v současnosti skvěle fungují a úzce spolupracují. Ten senátní se navíc loni rozrostl o tři nové senátory, o práci v něm je velký zájem. Mám radost, že se mi tímto podařilo na celorepublikové úrovni přivést větší pozornost k problematice uhelných krajů a váš hlas i takto zesílit. A o dalším osudu novely horního zákona ještě bude řeč na dalších stranách této publikace (strana 24).

“

45 mil. Kč pro Karlovarský, 160 mil. Kč pro Ústecký kraj ročně navíc?

Senátoři pro naše kraje aneb hlasování v Senátu:

NÁVRH
PŘIJAT

5. schůze, 8. hlasování, 27.1.2021.

<https://www.senat.cz/xqw/xervlet/psenat/hlasy?G=19721&O=13>

Poslanci proti našim krajům aneb hlasování v Poslanecké sněmovně:

NÁVRH
ZAMÍTNUT

Karlovarský kraj:

NEPODOPOŘILI: Jana Mračková Vildumetzová (ANO), Iva Kalátová (ANO), Věra Procházková (ANO), Karla Maříková (SPD)

OMLUVEN: Petr Třešňák (Piráti)

Ústecký kraj:

NEPODOPOŘILI: Poslanci (ANO): Richard Brabec, Jaroslav Bžoch, Jaroslava Puntová, Tomáš Kohoutek, Eva Fialová, Pavel Růžička, Jan Richter. Hana Aulická Jírovcová (KSČM), Jaroslav Foldyna (ČSSD, nyní SPD), Monika Jarošová (SPD), Tereza Hythová (SPD)

PODPOŘILI: Karel Krejza (ODS), František Navrkal (Piráti)

79. schůze, 302. hlasování, 9.2.2021, <https://www.psp.cz/sqw/hlasy.sqw?g=75278&o=8&kl=1>

Aby byl běžný návrh v parlamentu přijat, **pro návrh** musí hlasovat nadpoloviční většina přítomných senátorů nebo poslanců. Hlasy **proti návrhu** nebo **zdržel se** mají tím pádem pro přijetí návrhu stejný význam - nepodpoří ho. Pokud není nadpoloviční většina pro, návrh je tím zamítnut. A to všichni poslanci a senátoři dobře ví.

Když jde o záchranu lázeňství, tak všichni táhnou za jeden KRAJ

Někakou dobu jsem se rozmýšlel, jestli se mám ve svém příspěvku o lázeňství rozepisovat o tom, jak moc ho postihla koronavirová krize, o kolik hostů a příjmů lázně přišly a jaký to všechno bude mít dopad na náš region. Pak jsem si ale řekl, že se na problém „skomírajícího“ lázeňství podívám z jiného úhlu. Nabízí se totiž několik příležitostí, jak lázně podpořit, znovu nastartovat jejich činnost a dokonce i výrazně transformovat. Jednou z cest je zařazení léčebného lázeňství do připravovaného Národního plánu obnovy, který má být podkladem pro čerpání peněz z fondů Evropské unie. Česká republika z nich získá 172 miliard korun a dále půjčky až do výše asi 405 miliard korun.

Dne 11. března 2021 jsem inicioval odeslání dopisů na ministerstva pro místní rozvoj, zdravotnictví, průmyslu a obchodu, kde žádáme o zařazení léčebného lázeňství do Národního plánu obnovy. Pod výzvou se podepsali prezident Svazu léčebných lázní ČR Eduard Bláha, předseda Sdružení lázeňských míst ČR Jan Kuchař, ředitelka Institutu lázeňství a balneologie Kristýna Matějů a hejtman Karlovarského kraje Petr Kulhánek. Jsem moc rád, že svůj podpis připojili také všichni senátoři a poslankyně za Karlovarský kraj. Mezi nimi nechyběl ani poslanec Petr Třešňák, který také dlouhodobě bojuje za povolení poskytování lázeňské léčebné rehabilitační péče i samoplátcům a rozšíření možnosti lázeňské léčby tak, aby mohla být poskytována a hrazena širší skupině lidí, kteří prodělali onemocnění Covid19.

Jak se ukazuje, je nezbytné za zájmy našeho kraje bojovat. Ano, Karlovarský kraj pořád něco říká, ale pokud bude mlčet, ničeho nedosáhne.

Před zpívající fontánou v našich krásných Mariánských Lázních.

A to je moc dobře, když se všichni bez ohledu na politickou příslušnost dokážeme spojit a takzvaně táhnout za jeden provaz, protože víme, že tím pomůžeme našemu kraji. Není to ale pouze náš region, kam chceme, aby podpora směřovala. Měla by být určena pro všech 42 lázeňských míst v celé České republice. Tuzemské lázeňství je velice významný segment, ročně poskytne péči cca 400 tisícům klientů a obsluhuje přes 20 tisíc zdravotních lůžek.

Tento svůj příspěvek píši v polovině dubna, tedy v době, kdy bitva o stamiliony pro lázně ještě neskončila. Prozatím nám dorazily pouze dvě odpovědi z ministerstev. Jedna od ministryně pro místní rozvoj Kláry Dostálové. Její odpověď byla vstřícná a apel na zařazení lázeňství do Národního plánu obnovy vítala. Přišla však také odpověď od dnes již bývalého ministra zdravotnictví Jana Blatného. Ta už ale byla vstřícná podstatně méně. V dopise mimo jiné zmínil, že se do plánu už nedá moc zasahovat, že jsou prostředky omezené a že jsou mimo jiné na nákup onkologických přístrojů. Ale ani ty si u nás v kraji za tyto evropské peníze nepořídíme. Náš Karlovarský kraj je totiž jediný z celé ČR, který na onkologii a lineární urychlovač evropskou dotaci nedostane. Bohužel.

Jak se ukazuje, je nezbytné za zájmy našeho kraje bojovat. Ano, Karlovarský kraj pořád něco říká, ale pokud bude mlčet, ničeho nedosáhne. A to platí i v případě záchrany lázní, kdy musíme být co nejhlasitější, abychom byli v Praze dobře slyšet!

” Poznámka

Napodruhé už se to povedlo, podařilo se mi spojit v zájmu kraje všechny poslance a senátory zvolené za Karlovarský kraj. A jak to s naším společným dopisem v roce 2021 dopadlo? Tehdejší vláda nedala z evropského Národního plánu obnovy na lázeňství ani korunu, bohužel. Ale nevzdali jsme to, hledali jsme jiná řešení také ohledně onkologie. A dnes se již konečně domlouvá konkrétní podoba Onkologického centra přímo v našem kraji, prostředky jsme s novou vládou našli. A letos, v prvním pololetí roku 2023, navštívil náš lázeňský kraj rekordní počet turistů, o celých 100 tisíc více než v dosud nejlepším předcovidovém roce 2019.

Chceme chráněnou krajinnou oblast Krušné hory

Máme to tu krásné. Myslím tím přírodu, hory a lesy. Myslím tím Krušné hory, které v sobě skrývají obrovský potenciál stát se turistickým cílem. Moc rád tudy jezdím, ať už na běžkách, kole nebo autem. Rád navštěvuji místa, kde kdysi bývaly obce a dnes zde člověk objeví pouze pár rozestých domků. Možná to tam také znáte, nádhernou přírodu v okolí Přebuzi – Rolavu, Chaloupky nebo úchvatnou krajinu u Božího Daru. A moc bych chtěl, aby nám i těm, kteří přijdou po nás, to tu takhle krásné zůstalo. Proto jsem se připojil k petici „Chceme chráněnou krajinnou oblast Krušné hory“. Ochráníme tím přírodu, nebudou tu moct vznikat stavby, které by ji hyzdily, ale zároveň nezlikvidujeme její rozvoj. Režim CHKO totiž není tak přísný jako například u národních parků.

Kdysi opomíjené Krušnohoří se v současné době stává velice atraktivní turistickou destinací i vyhledávaným místem k bydlení. Krušné hory jsou však jedním z mála českých pohoří bez plošné ochrany. A to chceme změnit, zároveň vyzvat ministerstvo životního prostředí a vládu, že by si měly s přípravou a vyhlášením CHKO Krušné hory pospíšet.

Jak se píše v textu petice, Krušnohoří nepotřebuje apartmánové satelity a horské lunaparky. Chceme, aby Krušné hory byly dobrým místem k životu a destinací, kde si lidé užijí divokou přírodu i zdravě se rozvíjející kulturní krajinu. Zkrátka a dobře, Krušné hory máme opravdu rádi a chceme pro ně to nejlepší. Po desetiletích útrap a cílené devastace si Krušnohoří ochranu rozhodně zaslouží.

Stal jsem se jedním z členů petičního výboru, který dále tvoří spisovatel Petr Mikšíček, radní Ústeckého kraje Michal Kučera, krajská zastupitelka Ústeckého kraje Karolína Žákovská, starostka Blatna Iveta Rabasová Houfová a senátor za Chomutovsko Přemysl Rabas.

Online petici do poloviny června podepsalo 3230 lidí. Pokud chcete i vy petici podpořit, máte možnost připojit svůj podpis na internetových stránkách www.chkokrusnehory.cz. Rozhodně to má smysl.

” *Poznámka*
O ustavení CHKO se jedná a vše je na dobré cestě. A mám pro vás tip na výlet do Krušných hor. Na Bublavě vznikla díky několika místním nadšencům velmi zajímavá nová stezka na Aschbergu, která prochází místy, kde bývaly ještě před válkou domy. Dnes je tam jenom les a zbytky náhonu. Stezka seznamuje návštěvníky s tím, kde v této zaniklé části obce stály domy, kdo v nich žil a čím se živil. Pro děti nebo vnoučata jsou tam i hry a úkoly, aby se nenudily a stezka je o přibězích našeho kraje naučila ještě více a k tomu je bavila. Doporučuji.

“

Jízda na kole v krásné přírodě našeho regionu je pro mě skvělý způsob, jak si vyčistit hlavu. Slavkovský les, Přebuz, Kraslicko, okolí Teplé, Medard... Máme tu pro cyklistiku skvělé podmínky a na rozdíl třeba od Šumavy mnohem volnější cyklostezky.

Společně foci při návštěvě ministra Martina Dvořáka na Bublavě v roce 2023 nám mile narušila border kolie Cornie pana místostarosty. Zprava Štěpán Javůrek, spisovatel a ředitel destinační agentury Krušnohoří, Miroslav Račko, místostarosta Bublavy a člen horské služby, Martin Dvořák, ministr vlády ČR, Monika Hrádková, starostka Bublavy, Jana Kortusová, starostka Stříbrné, a toho úplně vlevo asi poznáte.

Přijde náš region a obce o další peníze?

Co vy vlastně jako senátor děláte pro svůj region? To je častá otázka, kterou v rámci své senátorské práce dostávám. O Senátu bohužel není v médiích tak slyšet, a i když se snažím o všem podstatném informovat na sociálních sítích, ne ke všem se to touhle cestou dostane. Není tedy divu, že lidé chtějí vědět, nakolik jsme my jako senátoři pro ně užiteční. V dnešním článku bych rád tuto otázku ilustroval na jednom konkrétním případě.

13. května jsme během schůze Senátu řešili z mého pohledu nejzásadnější novelu tohoto jednání. Jednalo se o zákon o kompenzačním bonusu v souvislosti s krizovými opatřeními (*pozn. opatření se týkala tehdejší koronavirové krize*). Paní ministryně financí Schillerová v médiích tvrdila, že Senát je proti tomuto zákonu, což ale není pravda.

Souhlasíme beze sporu s nutností vyplácet kompenzační bonus potřebným, ale máme jiný názor na to, komu prostředky na jeho vyplacení stát vezme. Jak se říká, stát vám nemůže dát nic, co by vám před tím nevzal. Nebo někomu jinému. A naše vláda chce jako obvykle i teď tak trochu rozdávat z cizího. V tomto případě z obecních a krajských rozpočtů, které chce tímto zákonem velmi zatížit. S tím prostě nemůžu souhlasit.

Pro hrubou představu – podle vládního návrhu budou na každých 1000 obyvatel všechny obecní a městské rozpočty sníženy o cca 1,1 milion korun. A kraje přijdou společně o zhruba 4 miliardy. Tento výpadek se bude sčítat s dalšími ztrátami, kterým budou obecní a krajské rozpočty v souvislosti s COVID-19 čelit. Budou chybět peníze na investice, kterými by se dalo pomoci tolik potřebnému nastartování regionální ekonomiky.

Pro něco takového jsme s dalšími senátory nemohli zvednout ruku. O návrhu vlády jsme debatovali hodně dlouho ze všech stran, zvažovali pro a proti a nakonec jsme přijali pozměňovací návrh, který plně vyplácení

tohoto bonusu nechává na státním rozpočtu, a rozpočtů obcí a krajů se nedotkne. Zůstanou tak finančně samostatnější, než chtěla vláda, a navíc obce a kraje nebudou muset o své peníze na investice žádat a „žebrot“ u vlády, když jim je vláda nesebere. Takže jsme návrh vrátili zpátky do sněmovny. A jako senátor informuji také starosty v obvodu, aby věděli, co se připravuje, a aby poslancům z našeho regionu mohli říci svůj názor na tuto věc.

V době, kdy si čtete tento článek, již budeme vědět, jak se s naším pozměňovacím návrhem poslanci popasovali. Tento bod programu je totiž zařazen na jednání sněmovny na 26. května. Pevně věřím, že i oni nakonec pochopí, proč jsme původní návrh změnili. Že je to kvůli našim krajům a obcím, kde žijeme a na kterých nám záleží. A tím se vracím na samý začátek článku. Tohle je malý střípek toho, co jako senátor dělám pro svůj region. Něco, o čem se moc nepíše a ani neví. Ale je to velmi důležité. V Senátu se snažíme korigovat nepříliš povedené vládní návrhy a posuzovat je z hlediska našich měst a obcí. Výše uvedený příklad brání městské rozpočty před dalšími ztrátami. Stejně jako rozpočet našeho kraje.

Velice nerad bych totiž přihlížel tomu, jak náš region přijde o další peníze, které naopak nezbytně potřebuje. Na nastartování lokální ekonomiky, pro znovuoživení cestovního ruchu a lázeňství a pro řešení problémů v souvislosti s útlumem těžby hnědého uhlí na Sokolovsku.

» ————— *Poznámka*
Nakonec tehdy Babišova vláda ustoupila. Až po soustředěném tlaku starostů měst a obcí (dokonce se konala i demonstrace starostů u Sněmovny v Praze, která zaplnila Malostranské náměstí), tlaku tehdejší parlamentní opozice (které jsem byl v té době součástí) a tlaku odborné veřejnosti rozhodla jinak - obce, města ani kraje o další peníze nepřišly.

Nejsem si jistý, jestli je tento článek zrovna čtivý. Popisuje ale tu část práce senátora a Senátu, která je tak říkajíc “neviditelná”. Je svým způsobem nudná, mediálně nepříliš zajímavá, a proto o ní novináři moc nepíší, běžný volič se o ní většinou nedozví nebo je pro něj příliš odtržená od běžného života a nepříliš pochopitelná, a tím pádem nezajímavá. A přesto je v tomto případě pro chod samospráv - obcí, měst a krajů - a tedy pro samotné občany, velmi důležitá. “

Jeskynní vyhlídka nedaleko Lokte, jedno z mých oblíbených míst. Žijeme v krásném kraji.

Držme při sobě. Zvládneme to!

V současné době prožíváme ne zrovna jednoduché období. Nouzový stav a dodržování omezení, která z něho vyplývají, je pro všechny složité. Každý z nás i z lidí v našem okolí to v nějaké míře pocítují na vlastní kůži. Má to dopad na chod domácností, na který jsme zvyklí, na zaměstnání, na rodinný rozpočet, na volný pohyb, na setkávání s našimi blízkými v nemocnicích, na cestování, na trávení volného času i na návštěvy hospod, kulturních a sportovních akcí. Dotýká se zkrátka nás všech a v mnoha oblastech.

Mějme, prosím, na paměti, že tahle opatření se dějí hlavně proto, aby ochránila ty nejzranitelnější z nás a také proto, aby se předpokládaný nárůst nemocných podařilo udržet ve zvládnutelných mezích. Tím, že tato nepříjemná a omezující opatření budeme zodpovědně dodržovat, posloužíme nám všem nejlépe. Prosím, myslíme na to.

Přestože smyslu některých omezení ne tak docela rozumím a s mnohými způsoby, jakými jsou opatření prezentována, nesouhlasím, přesto je plně respektuji. Jsou zcela v kompetenci vlády ČR a ta za tato opatření nese odpovědnost. Nadávat je sice možné, ale věci to v tuto chvíli nijak nepomůže. Je třeba vnímat i další důležité informace z jiných oblastí, které přes každodenní vládní tiskovky ke koronaviru mohou zapadnout.

Co ale v tuto chvíli potřebujeme jako společnost nejvíce, je vzájemná ohleduplnost, trpělivost, klid, rozvaha a laskavost. A soudržnost. To vše je v nás.

Chtěl bych poděkovat všem, kteří jsou v „první linii“ - zdravotníkům, lékařům a lékárníkům, na kterých v současné době leží ta největší tíha a kteří jsou pod největším tlakem. Mnohdy – bohužel – jsou nuceni pracovat i s chybějícími ochrannými pomůckami, bez dostatku respirátorů a doslova tak nastavují svou vlastní kůži ve službě nám všem. Poděkování ale patří i dalším složkám integrovaného záchranného systému, stejně jako

obětavým pracovníkům samospráv. Ti všichni mají můj hluboký respekt. Uvědomuji si, že situace není lehká ani pro rodiče, kteří zůstávají doma kvůli uzavřeným školám, stejně tak pro podnikatele, kterým karanténní opatření znemožnila pracovat. Tato nová situace komplikuje život nám všem – a ještě nějaký čas komplikovat bude. Věřím ale, že budeme-li držet při sobě, zvládneme to.

A ještě krátká poznámka závěrem: Tento text vznikl v pondělí 16. března 2020. A jelikož prožíváme období plné dynamických zvratů, je možné, že při čtení těchto řádek již nemusí být všechno zcela aktuální. Děkuji v tomto směru za pochopení.

Přeji každému z vás dostatek sil a zdraví.

Zdravotníci ze sokolovské nemocnice. Děkuji všem, kteří během covidu pomáhali. (foto: Facebook Nemocnice Sokolov)

” ————— *Poznámka*
Napsat dovětek k tomuto článku, který je ze samotného počátku dvouleté koronavirové krize, bylo asi nejtěžší z této publikace. Pro mnoho z nás znamenala

tato doba ztrátu blízkých lidí, ale také ukázala, jak si lidé umí vzájemně pomoci, a přinesla vědomí sounáležitosti a síly mezilidských vztahů. Vlna šití roušek byla neuvěřitelná, stejně tak zvýšený zájem o dobrovolnictví, kdy třeba mladí lidé nakupovali pro starší či nemocné sousedy nebo venčili jejich psy. Na druhou stranu přinesla také mnoho nevráživosti, nervozity a často i absurdity. Nejdříve je způsoboval zejména strach z neznámého, ke konci pak únava z opatření, která po celou dobu znepříjemňovala životy nás všech. Bylo také zajímavé sledovat, čemu byli lidé v této době schopni uvěřit. Každý na ten tlak reagoval jinak. Je zvláštní, jak tuto dobu vnímáme zpětně. Jako by se ty dlouhé měsíce, kdy jsme byli omezeni na pohybu a nemohli jsme se scházet, kdy a jak jsme chtěli, odehrály někdy v dávné minulosti.

Moc děkuji zdravotníkům a celé IZS za to, jak po celou dobu v několika vlnách nasazovali svoji kůži. Mnozí z nich si sáhli doslova na dno svých sil. A přes všechny chyby a zmatky, které způsobovalo v té době poměrně chaotické vedení státu a často zmatečné informování občanů (i když je zřejmé, že s něčím podobným jsme se ještě nesetkali a nebylo to jednoduché), jsme tuto dobu přečkali a zvládli. Bohužel ale ne všichni. Kromě lidských obětí zůstala po pandemii mimo jiné také psychicky unavená společnost, rozvrácené státní finance a mnoho nedůvěry. Hodně ran se bude hojit ještě nějakou dobu.

“

Udržet si odstup od politiky mi pomáhá taky moje původní profese, geodézie. I když moc času mi na ni nezbývá. Na fotce stojíme s krušnohorským patriotem, spisovatelem a ředitelem destinační agentury Krušnohoří Štěpánem Javůrkem na Ryžovně kousek od Božího Daru. Vytyčoval jsem tu místa, kde bývaly chalupy a kde je dnes jenom pastvina. V rámci agenturou pořádaného “Dne zaniklých obcí” tato místa potom rozsvítili a zaniklá obec Ryžovna se znovu rozzářila. Nádherný nápad.

45 milionů pro náš kraj je opět na stole

Z novu jsem se s 12 dalšími senátory z různých stran a z různých koutů naší republiky pokusil získat do regionů zasažených povrchovou těžbou peníze, které platí těžaři jako náhrady za vydobytý nerost – hnědé uhlí, kámen, písek, kaolín apod. Tyto peníze zatím plynou z větší části do státního rozpočtu a menší část jich putuje do obcí, na jejichž území těžba probíhá. Předložili jsme v září senátní návrh změny horního zákona.

Stát strukturálně postižené kraje nijak finančně nezvýhodňuje, prostředky se do regionů v nijak výrazné míře nevrací a jdou neznámo kam. Těžba navíc často postihuje nejen obec, kde je lom. Zničené jsou komunikace, po kterých jezdí těžce naložené automobily, a ani prach a znečištěný vzduch hranice katastru obce neberou v potaz.

Navrhl jsem tedy s dalšími senátory, aby část peněz určených do státního rozpočtu byla přerozdělena a mířila rovnou do krajů. Nezměnily by se tím ani úhrady od těžebních společností, obce by také o své peníze nepřišly a kraje by mohly za přímo přidělené prostředky pořídit nemálo užitečného.

Nejvíce by se změna týkala hnědouhelných regionů, kde jsou vytěženy největší objemy. Pro náš kraj by to znamenalo přínos zhruba 45 milionů korun ročně a pro Ústecký kraj přibližně 160 milionů korun za rok. Jak jsem psal v úvodu, návrh změny zákona se však nezaměřuje pouze na regiony, kde probíhá povrchová těžba hnědého uhlí, ale i povrchová těžba ostatních nerostů, jako je písek a kámen. Takových lomů je v celé ČR více než 900.

Senátem již tato změna drtivou většinou prošla v lednu tohoto roku jako pozměňovací návrh k zákonu předloženému Poslaneckou sněmovnou. Poslanci však následně Senát přehlasovali a poslali tak tuto změnu k ledu. Staronový návrh změny však bude nyní mířit do nové Sněmovny, a tak je naděje, že tentokrát uspěje.

A jak to dopadlo? Nakonec úplně jinak, než jsem očekával. Na jaře 2022 se nám po mnoha jednáních a úpravách podařilo novelu horního zákona protlačit Senátem do Sněmovny. Bohužel přišla ruská válka a energetická krize a vláda v té době měla úplně jiné priority. Naše novela je dodnes „zaparkovaná“ mezi mnoha zákony, které má Sněmovna projednat a ke kterým se zatím nedostala. Do projednávání ale právě vstupuje vládní novela horního zákona, která díky podání našeho návrhu OBSAHUJE principy rozdělení poplatků pro regiony z naší senátní novely. Mám radost, že ta hromada práce a jednání k něčemu byla. A sám jsem si vyzkoušel, jak trnitá je cesta senátora, který se rozhodne podat zákon. Žádný med. Poslanci to mají v tomto daleko snazší.

“

V Senátu při obhajobě novely horního zákona, která přináší více peněz z těžby zpět do našeho kraje.

Tři roky v Senátu

Ano, už jsou to tři roky, slib jsem složil 14. listopadu 2018. Jsem v polovině svého mandátu a myslím, že je čas k bilancování a skládání účtů. Abyste věděli, co „v tom Senátu“ vlastně celou tu dobu dělám. Celkově mohu říct, že to byly velmi zajímavé a leckdy i složité tři roky.

Na úvod by bylo dobré připomenout, že náš Karlovarský kraj nemá v parlamentu celkově příliš velké zastoupení. Máme pět poslanců a tři senátory a obě komory mají dohromady dvě stě osmdesát jedna členů. To opravdu není mnoho a podle toho také někdy vypadal, zejména v Poslanecké sněmovně, zájem a vůle se našimi regionálními tématy zabírat a prosazovat je. To není stěžování, to je konstatování faktu.

Za naše specifická regionální témata považuji například transformaci kraje od fosilního průmyslu – šachta bude končit, a to s sebou nese už dnes významné změny. Potom problematiku sociálně vyloučených lokalit, nízký výkon ekonomiky našeho kraje, problematiku exekucí, které jsou v našem kraji koncentrovány více než jinde, také problematiku nízkého zacílení evropských dotací do našeho kraje oproti jiným a další negativní jevy takzvaně strukturálně postižených regionů. Když je malá síla na prosazení našich témat, může pomoci spojení s jinými. A proto jsem přišel loni na podzim s nápadem na ustavení senátního Podvýboru pro regiony v transformaci, který se skládá ze senátorů z regionů s podobnými problémy, z Ústeckého a Moravskoslezského, a byl zvolen jeho předsedou. Snažíme se společně tlačit na ministerstva a ministry, jednat o nefunkční vládní politice přibližování regionů a podpoře v mnoha oblastech, navrhopvat změny zákonů a podobně. Zkrátka tlačit tato naše témata výš a být slyšet. Naráželi jsme zejména u dosluhující vlády na nezájem a pevně věřím, že nyní vzhledem k tomu, jak dopadly sněmovní volby, by se mohla situace změnit. Zatím má podvýbor za sebou za necelý rok činnosti 10 schůzí a jedno výjezdní zasedání v Ústeckém kraji, v listopadu jedeme k nám do Karlovarského kraje a do Saska.

A dál už jenom stručný výčet další činnosti. Mojí hlavní prací jako senátora je práce na zákonech. Absolvoval jsem za ty tři roky celkem 45 schůzí pléna Senátu, 54 schůzí výborů, byl jsem autorem nebo spolupředkladatelem několika pozměňovacích návrhů a jednoho senátního návrhu zákona, vzešlého z našeho podvýboru – návrh je v běhu, a pokud vše dobře dopadne, mohl by do kraje přinést přibližně 45 milionů ročně navíc. Dál jsem absolvoval bezpočet návštěv starostů, firem, úřadů, škol, ministerstev. Pořádám pravidelná setkání starostů mého obvodu, setkání s občany, na která zvu zajímavé osobnosti, jako je například generál Pavel, i když do těchto aktivit zasáhla koronavirová krize.

Během ní jsem se snažil pomáhat, jak jsem mohl, mimo jiné jsem založil facebookovou skupinu pro pendlery, kteří se potýkali zejména se složitou situací na hranicích a nedostatkem informací, tato skupina má více než 17 tisíc členů. Taky jsme spolu s kamarády ze STAN Sokolov založili facebookovou skupinu na podporu sokolovských hospod, kterou využívalo,

Momentka z Ukulele pikniku u zámku v Sokolově, který jsme pro občany Sokolovska s mým týmem uspořádali v září 2023 a který se velmi vydařil.

Je pro mne velká čest a odpovědnost reprezentovat a hájit zájmy našeho regionu v Senátu...

...a snad jsem se, alespoň podle lidí z mého okolí a z kapely, moc nezměnil. Muzika a chvíle s dlouholetými přáteli jsou pro mne obrovský relax.

zejména v době covidu, kolem tisíce členů. A více se mi sem už nevejde. O své práci se snažím pravidelně informovat, jak těmito pravidelnými sloupky ve zpravodajích, tak také na svých facebookových stránkách. Pokud by vás něco dalšího zajímalo, měli jste náměty nebo byste se chtěli nějak zapojit do práce pro náš region, neváhejte mne kontaktovat. Budu moc rád.

” ————— *Poznámka*

Setkávání s lidmi mám na práci senátora asi nejraději, za těch pět let se jich událo opravdu mnoho. Těším se například na má pravidelná setkání u příležitosti vzniku republiky 28. 10. na Krudumu, která organizuji už od roku 2018. Cenné jsou pro mne návštěvy starostů a firem v obvodu. Informace z terénu, které od nich získávám, jsou pro moji práci v Senátu nepostradatelné. Jsem také rád, že za mnou do Senátu přijíždí výpravy občanů z našeho kraje, od studentů po seniory. K nám do kraje se snažím zvát ministry, aby na vlastní oči viděli tu krásu i problémy, o kterých jim říkám v Praze. Všechno má jednoho společného jmenovatele – zvedat témata kraje, ze kterého jsem a který zastupuji na celorepublikové úrovni.

Jsem přesvědčen o tom, že základem všeho je komunikace a otevřenost. Tu jsem také slíbil ve volební kampani. Kromě osobních setkání proto komunikuji také na sociálních sítích nebo formou e-mailů. Budu rád, když se mi ozvete i Vy třeba na balatkam@senat.cz.

“

Setkání s občany a připítek na hoře Krudum ve Slavkovském lese u příležitosti výročí založení Československa. Fotka je z 28. 10. 2022, setkání na narozeniny republiky pořádám pravidelně od roku 2018, kdy dokonce sněžilo. Další roky už jsme měli na počasí větší štěstí.

Trochu netradiční přání do nového roku

Je za námi další rok, na který ne každý bude v dobrém vzpomínat. Doba covidová výrazně zasáhla do našich životů a citelně ovlivnila mezilidské vztahy. Ztížila a v některých případech dokonce zcela znemožnila setkávání. Lidé k sobě mají dál, a třebaže máme techniku, která nám umí zprostředkovat kontakt, osobní setkání to nahradit nedokáže. Bohužel rok 2021 nebyl jen o odloučení, nemoci, ztrátě blízkých nebo ekonomických problémech. V uplynulém roce totiž pokračovalo další štěpení už tak rozdělené společnosti. Vedle příkopů, které mezi sebou lidé vykopali například kvůli opačným názorům na politiku nebo na řešení migrační

*Měli bychom se snažit o svých názorech
diskutovat. Myslím tím debatu, kdy člověk
nejprve poslouchá, co říká ten druhý,
a teprve pak reaguje.
Zároveň respektuje opačný názor.*

krize, postupem času dozrálo další jablko sváru, a to postoj k očkování. Lidé se do sebe tvrdě pouštějí kvůli nošení a nenošení roušek, teď také pro opačný názor na vakcinaci. Říkám si, kam až tohle může vést? Je naše společnost opravdu tak citlivá, že jakýkoli názorový střet z nás pokaždé udělá nesmiřitelné protivníky? Měli bychom se snažit o svých názorech diskutovat. Myslím tím debatu, kdy člověk nejprve poslouchá, co říká ten druhý, a teprve pak reaguje. Zároveň respektuje opačný názor.

Taková disciplína se však ze společnosti vytrácí. Místo vzájemného dialogu

na sebe lidé útočí, všelijak se očerňují, nálepkují a přitom používají zákeřnost zvanou dezinformace. Někde si přečetli nějakou mylnou informaci, kterou pak bez dalšího ověření pouštějí dál do světa. Ano, to se může stát, že člověk naletí na nějakou fámou. Každý máme právo na omyl. Mnohem horší však je, když dotyčný ví, že se jedná o falešnou zprávu, a ostatní klame záměrně.

Proč o tom všem píšu? Protože bych si moc přál, aby ten nový rok byl lepší a abychom do něj nevstoupili špatnou nohou. Když jsem psal o rozdělené společnosti, tak jsem v duchu myslel na to, jaké by to bylo, pokud by ubylo rozepří a názorových válek. Osobně si třeba myslím, že žádná nevraživost mezi generacemi tady není, třebaže se nám to někteří politici snažili namluvit. Mladí se staršími umí vycházet a respektují se. Stejně tak vedle sebe dokáží žít a pracovat očkovaní i ti, co vakcínu odmítají. Je to vždy o lidech, jak se k rozdílům kolem sebe postaví. Naše společnost je rozmanitá, stejně jako naše názory na svět.

Mé přání do nového roku je poněkud odlišné od těch předchozích. Co zůstává, je, že všem přeji štěstí, lásku, radost a pevné zdraví. Doufejme, že rok 2022 bude lepší.

” ————— *Poznámka*
Roky s covidem byly těžké. Ale je dobrou zprávou, že na mnoha místech už začíná fungovat přeshraniční lékařská spolupráce a tak situace, kdy se od nás pacienti v těžkém stavu vozili na druhý konec republiky třeba do Humpolce a Jihlavy místo na volná lůžka do Německa, už doufejme nenastane. Neustálý konflikt je únavný a bere mnoho energie. Ne tolik potřebná diskuse s cílem se posunout dál, ale konflikt pro konflikt nebo pro strach, který se někteří politici snaží využít ve svůj prospěch. Nakonec jsme všechny nástrahy zatím jako společnost přežili a zvládli, ale více respektu k názorům druhých a méně vypjatých negativních emocí by nám velmi pomohlo. Všem.

“

Prosinec 2021, tradiční zdobení vánočního stromku v Jednácím sále Senátu.

Jubileum a výstava díla výrazného umělce z našeho kraje Jiřího Juna

V Karlovarském kraji máme mnoho zajímavých a inspirativních lidí, na které můžeme být právem hrdí. Jedním z nich je Jiří Jun, který patří k nejvýraznějším výtvarníkům našeho kraje a který začátkem roku oslavil 80. narozeniny. Galerie umění v Karlových Varech v Becherově vile připravuje u této příležitosti průřezovou výstavu díla tohoto chodovského výtvarníka. Slavnostní vernisáž se uskuteční ve čtvrtek 24. února 2022 od 17 hodin. Expozice nese název „Neustálé hledání“ a velmi se na ni těším. Budou se vystavovat nejen jeho aktuální díla tvořená specifickou technikou, která mám asi nejraději, ale i období starší včetně toho, kdy se věnoval například kreslenému humoru.

Pan Jiří Jun je kromě svého nadání také velmi milý člověk pevných zásad, se kterým je díky jeho životnímu elánu a pohledu na svět radost mluvit. I proto nezbývá při návštěvách u něho doma a v ateliéru dostatek prostoru na důkladnější prohlídku jeho děl, pokaždé si totiž hodně povídáme, o životě, o politice, vždy mě něčím novým překvapí a hodně se nasmějeme. Těším se, že na výstavě budu mít podstatně více času a klidu na jeho dílo. Každá grafika Jiřího Juna má totiž svůj příběh a energii. Chce to klid a čas nechat je na sebe působit. Takže pokud máte rádi výtvarné umění a chcete si dopřát skvělý umělecký zážitek, tak výstavu perokreseb Jiřího Juna rozhodně doporučuji. Během své umělecké činnosti vystavoval ve 12 zemích, například ve Francii, Itálii, Norsku, Polsku, Německu či USA. Jeho díla jsou mimo jiné ve sbírkách pražského Musea Kampa, pro které je zakoupila paní Meda Mládková.

Pan Jiří Jun se narodil ve Světlé nad Sázavou a do Chodova, kde žije dodnes, se přistěhoval v roce 1969. Jak sám říká, Chodov mu přirostl k srdci a stal se mu domovem. Po základní škole krátce pracoval jako

S Jiřím Junem na návštěvě jeho ateliéru v roce 2021.

V Karlovarském kraji máme mnoho zajímavých a inspirativních lidí, na které můžeme být právem hrdí.

malíř porcelánu v Okrouhlici, kde se seznámil s malířem Janem Zrzavým, který ho velmi ovlivnil a radil mu, jak kreslit. Poté se dostal na střední uměleckoprůmyslovou školu, kde byl jedním z nejlepších studentů. Na vysokou školu se ale kvůli rodinnému původu hlásit nemohl. Odmítl podepsat Antichartu a v roce 1989 se aktivně zapojoval do dění v Karlových Varech a angažoval se v Občanském fóru. V letech 1969 až 2000 pracoval jako výtvarník Sokolovské uhelné.

Panu Jiřímu Junovi moc přeji, aby stále nacházel dostatek inspirace pro svoji tvorbu a také dostatek sil pro vše, co má rád. Přeji mu pevné zdraví a dobrou náladu. Zkrátka vše nejlepší do dalších let!

” ————— Poznámka

Jsou vztahy, kterých si velmi cením. Mezi ně patří i mé přátelství s Junovými. Pravidelně je navštěvuji a píšeme si. E-mailys novými kresbami nebo myšlenkami, které mi pan Jun pravidelně zasílá, mne vždy vytrhnou z denní rutiny a nutí mne zastavit a chvíli se dívat. A navíc ten pověstný výborný štrúdl paní Junové, který nikdy při návštěvě nechybí.

I když to na první pohled nemusí být vidět, v Karlovarském kraji žije mnoho inspirativních a skvělých umělců, jako je pan Jiří Jun. Kromě výtvarníků jsou tu třeba i skvělí hudebníci, spisovatelé nebo básníci včetně představitelů tzv. Slam poetry, kteří mají úspěchy nejen v rámci ČR, ale i v zahraničí.

“

Slam poezie je oblast, v níž je Sokolovsko doslova česká velmoc. V tomto žánru na rozhraní poezie, divadla a stand-upu máme dokonce mistry ČR. Na fotce jsou asi nejvýraznější tváře tzv. sokolovské slamové scény - zleva Robert Netuka (alias Tukan) a Filip Koryta (alias Dr. Filipitch) jsou společně dvojnásobní mistři ČR v tzv. Duoslamu. K tomu je Filip sám mistrem ČR a Robert vicemistrem ČR ve Slam poezie za rok 2017. Oba si navíc zaslamovali před cca 250 tisíci lidmi na Letné. A k této disciplíně vedou další mladé lidi z našeho regionu.

Štěpán Javůrek z Chodova v okrese Sokolov patří k nejznámějším mladým spisovatelům v kraji i mimo něj. Je autorem knih Sudetský dům I. a II., které jsou mezi nejprodávanějšími současnými tituly v ČR, a taky knížek Chaloupky a Nebe nad Perninkem. Příběhy všech jeho knih jsou svázány s naším krajem.

Zvládneme to

V Evropě je válka. Je potřeba se semknout a společně té hrůze čelit. A já jsem opět hrdý Čech, hrdý obyvatel našeho regionu. Vlna sounáležitosti a pomoci lidí v našem kraji, která se v těchto pro všechny těžkých časech vzedmula, je obrovská a naplňuje mne nadějí. Zareagovali jsme, jako my Češi reagujeme vždycky, když se dějí podobné katastrofy. Pomocí. V těžkých chvílích je vzájemná pomoc a podaná ruka to nejdůležitější. Navazujeme na ty nejlepší humanistické masarykovské tradice, které byly TGM dány do vínku našeho samostatného svobodného a sebevědomého státu.

Následující dny a měsíce budou těžké. Připravme se na to. Ruská agrese zasahuje nejen území Ukrajiny, ale přelévá se v různých podobách do celé Evropy. Kromě matek, dětí a seniorů prchajících před válkou, o které je potřeba se postarat, jsou to i ekonomické důsledky ruské agrese. Pocítíme je všichni a nebude to lehké. Ceny pohonných hmot a energií jsou jedním z důsledků války právě proto, že současný agresor, Rusko, je jedním z největších dodavatelů ropy a plynu do Evropy. Celý tento zbytečný a neopodstatněný konflikt, který Putin v zájmu obnovení sféry ruského vlivu rozpoutal, bohužel pocítíme. Civilizovaná Evropa se jednotně brání, snaží se nejen pomocí Ukrajine, ale i tvrdými ekonomickými sankcemi oslabit agresora. V Rusku se mezitím omezuje svoboda slova, Rusům je bráněno v přístupu k informacím o tom, co se na Ukrajině děje, válka se tam nesmí nazývat válkou, ale „speciální operací“, nesmí se demonstrovat, zatýká se ještě více než v minulých letech a za všechno hrozí mnohaleté tresty odnětí svobody. V Rusku se obnovuje tvrdá totalita.

Česko na současnou situaci reaguje, jak nejlépe může. Kromě pomoci Ukrajině a válečným uprchlíkům se snaží také minimalizovat dopady na

*Zareagovali jsme, jako my Češi reagujeme
vždycky, když se dějí podobné katastrofy.
Pomocí.*

S kolegou Janem Sobotkou v červnu 2023 u zdi s fotografiemi padlých vojáků v Kyjevě.

české občany. Skokové zvýšení cen energií a benzínu se snaží zmírnit tak, aby naši ekonomiku a občany zasáhly co nejméně, ale dokud bude trvat válka, nebude to jednoduché. Válkou se rozhoupala celá světová ekonomika. Jsme sice oslabení covidovou krizí, ale jsme stabilní stát a máme ty nejlepší předpoklady tuto situaci ustát, zvládnout, postarat se o ty naše občany, na které dopadnou tyto negativní důsledky nejvíce. Ruská agrese celý svět posouvá zpět nejen myšlenkově, ale i ekonomicky. Buďme jako občané trpěliví, empatičtí, je to teď těžké pro všechny.

V této situaci je obzvlášť nechutné vyvolávat mezi našimi občany rozmlíšky, šířit lži. Mezi ně patří i vyvolávání pochybností a nenávisti vůči lidem prchajícím před válkou. Ale i takové věci se bohužel dějí. Jejich cílem je rozbít jednotu a odhodlanost bránit se a pomáhat, zasévat beznaděj a pocit, že nic nemá smysl. To jsou cíle současného nepřítel, to náš odpor oslabuje. Nenechme se podobnými snahami zvíkat, řiďte se v boji proti dezinformacím svým rozumem a srdcem.

Chtěl bych poděkovat všem, kteří se snaží pomoci, kteří věnují i svůj volný čas a energii pomoci druhým. Jak při dobrovolnických akcích, sbírkách,

organizaci pomoci nebo pouhým vlídným přístupem k lidem kolem sebe. Teď to vše znamená mnohem víc. Jsme ve válce, kterou jsou ohrožovány naprosto základní principy našeho svobodného žití a která nás zaskočila. Držme se a buďme jednotní. Jenom tak se ubráníme a tyto nyní těžké chvíle se ctí zvládneme.

P. S. Tyto řádky jsou psané 15. 3. 2022.

” ————— *Poznámka*

V červnu 2023 jsem se senátním Výborem pro zahraničí, obranu a bezpečnost vedeným senátorem Pavlem Fischerem navštívil Ukrajinu. Cestovali jsme nočními vlaky celý týden. Navštívili jsme Lvov, Kyjev a Dnipro. Zažít to na vlastní kůži je velmi silné. Na každém kroku, při každém oficiálním jednání, kterých jsme absolvovali bezpočet, ale i na perónech nádraží, kde se loučily ženy se svými partnery v uniformách, při běžné komunikaci, v ulicích měst, jsem cítil velké odhodlání. Odhodlání bránit svoji zemi proti agresorovi, který je napadl a který ostřeluje jejich města raketami a drony každý den. Různé politické reprezentace, ať už ministerské, parlamentní, nebo oblastní, se kterými jsme měli možnost jednat, spojovalo i lidsky několik věcí. Byla to pokora, rozhodnost, kompetence, tíha pro mnohé z nás nepředstavitelné situace a opět ono odhodlání. Všude silně vnímali pomoc ČR, jak dodávkami humanitárního a vojenského materiálu do jejich válkou zkoušené země, tak i pomoc uprchlíkům na našem území a také naši diplomatickou podporu Ukrajiny. Děkovali. Vždy a několikrát. Naše pomoc a podpora má pro ně velkou cenu. Zkrátka v nouzi poznáš přítele a jsem rád, že mezi našimi zeměmi vzniká opravdu silné pouto. Tohle se nezapomíná.

Uprchlickou krizi jsme zvládli, počet prchajících před válkou byl v jarních měsících roku 2022 násobně vyšší, než s jakými počítaly nejčernější krizové scénáře. Díky nasazení ministerstva vnitra, složek IZS, krajů, měst, obcí a občanů ji naše republika zvládla navíc bez větších problémů. Mnoho uprchlíků u nás nyní pracuje a přináší nám zpět peníze do státního rozpočtu. Tento rychlý nárůst pracovní síly způsobuje třeba v Mariánských Lázních problémy se zajištěním míst ve školách pro naše a ukrajinské děti, mnoho uprchlíků tam pracuje v lázeňství. Na řešení situace škol spolupracuje město a kraj. Máme za sebou i velmi těžkou a složitou energetickou krizi, kdy ceny plynu a elektřiny v souvislosti s ruskou válkou astronomicky vzrostly, ale ceny energií a pohonných hmot se už nyní

sníží a stabilizují. A naše energetická závislost na Rusku se razantně zmenšila.

My sami, naše země, byla v minulosti ohrožována agresivním sousedem také. Například v roce 1938 Německem. Tehdejší evropské mocnosti, Francie a Velká Británie, chtěly Mnichovskou dohodou s agresorem zabránit válce. A obětovaly část území tehdejšího Československa. Pro nás to byla velká zrada, pro Francii a Británii, slovy Winstona Churchilla, hanba. Válce to navíc nezabránilo, v roce 1939 stejně přišla. Jsem rád, že se od té doby Evropa poučila a napadené Ukrajině společně pomáhá.

Jednání Výboru pro zahraničí, obranu a bezpečnost v Dnipru v rámci cesty po Ukrajině v červnu 2023. Zleva velvyslanec České republiky na Ukrajině Radek Matula, předseda Výboru a senátor Pavel Fischer, senátoři Miroslav Balatka, Marek Ošádal, Václav Láska a Jan Sobotka.

Z návštěvy Volodymyra Zelenského v Senátu v červenci 2023.

Nepodceňujme se

Máme v Čechách, a v našem kraji obzvlášť, poměrně rozšířený velký sklon se podceňovat. Sami sebe, náš region, vnímání místa, kde žijeme. Míváme někdy pocit, že není na co být hrdý, není čím se chlubit, mnozí z nás považují Karlovarský kraj za místo, odkud je nejlepší zmizet, často je toto doporučováno i mladým. Často se tu říká: “Chcíp tu pes, není tu nic hezkého, není tu práce, odejdi, dokud můžeš, někam jinam”. A není to pravda.

Ano, náš kraj má mnoho problémů, ale susedova tráva není vždycky zelenější. I tady je mnoho šikovných lidí, kteří posouvají náš region vpřed, a i náš kraj je jinde pro to, jak funguje, oceňován. Jenom se o tom možná málo ví, mnoho lidí častěji nadává a kritizuje naprosto vše. Vlastní podceňování je takový náš tradiční národní “sport“, kterému část lidí věnuje poměrně hodně úsilí a energie, který má ale jenom ten jediný efekt, že se lidé cítí hůř, a na reálnou situaci v regionu to nemá pražádný vliv. Přitom v kraji je a děje se tolik zajímavého, na co můžeme být právem hrdí a co nám odjinud závidí. V kraji také klíčí mnoho zajímavých aktivit a projektů, kdy lidé společně realizují své představy, jak zlepšit místo, kde žijeme. Ale je tady prostě taková atmosféra. Je v nás samotných. A pro ni možná ani nechceme vidět, jak dobří v mnoha směrech jsme. Pojďme se přestat podceňovat a zkusme to změnit.

Podobné podceňování, i když možná v menší míře, panuje v celé České republice. A taky směrem k susedům a zejména našemu členství v EU. Přitom poslední půlrok českého předsednictví EU ukázal, jak platným a důležitým hráčem dokáže Česká republika být i na evropské úrovni. Ačkoli mnozí účelově tvrdí, že to byl neúspěch ČR, a utvrzují nás tímto v našem národním podceňování, opak je pravdou. Politici, představitelé a komentátoři z ostatních evropských států označovali toto české předsednictví v superlativech. Děkuje se po předsednictví vždy, ale hodnocení ČR bylo tentokrát velmi výrazně nad rámec obvyklé slušnosti. České předsednictví bylo velmi dělné a obrovským nasazením diplomatů

a ministrů se v mnoha případech povedlo dohodnout i to, co se předtím jevilo jako nevyjednatelné.

Co se české vládě za půlrok evropského předsednictví povedlo? V souvislosti s ruskou agresí na Ukrajině dojednat celoevropské dohody o energetické bezpečnosti a úsporách a také dohodu o společných nákupech plynu, tvorby zásob a zastropování jeho ceny. Zvládnutí uprchlické krize z Ukrajiny a společná evropská podpora této válkou napadené země. Také jsme přivedli Chorvatsko do Schengenu a vyjednali spolupráci v boji proti nelegální migraci. Bylo toho mnoho a pozitivní dopady některých evropských dohod mají velký vliv na české občany, zejména na uklidnění situace na trhu energiemi v současné nelehké době.

Během této doby se ukázalo, že dokážeme přijmout odpovědnost, aktivně řešit problémy a být respektovaným a důvěryhodným partnerem – a přitom nezapomínat na naše národní zájmy a hájit je. Mám z toho radost a můžeme být na naši zemi společně hrdí.

” ————— *Poznámka*

Víte, že čerstvá vítězka Wimbledonu Markéta Vondroušová je ze Sokolova? Že lázně z našeho slavného „lázeňského trojúhelníku” a krušnohorská hornická krajina mají titul památky světového dědictví UNESCO? Že v Karlových Varech je unikátní Centrum záchranářů, na které se jezdí dívat a obdivovat ho z celé Evropy? Že kousek od Sokolova leží jeden z největších polygonů pro testování nejmodernějších samoříditelných aut v Evropě a největší ve skupině BMW? Že druhá největší klášterní knihovna v Čechách je v Teplé? Že třetí nejlepší na Mistrovství Evropy 2022 ve Slam poetry, což je soutěž současných básníků, je Václav Ponikelský z Aše, vystupující pod pseudonymem Vašek z Aše? Že v říjnu 2023 se přijela skupina finských učitelů a studentů inspirovat na sokolovské gymnázium, jak dobře učit přírodní vědy na střední škole? Že i nejpoužívanější světová měna, americký dolar, se jmenuje po jáchymovských tolarech? Že úspěšní a skvělí čeští novináři Jiří Peňás a Filip Titlbach nebo redaktor a stand-up komik Jan Studnička pocházejí ze Sokolovska? Nebo zpěvák Dan Bárta, moderátor Aleš Cibulka, herci Adéla a Dalibor Gondíkovi a mnozí další? Že ze Sokolova pochází slavný český architekt 30. let minulého století Rudolf Wels a z Mariánských

Lázní zase jeden z nejlepších současných architektů Petr Hájek? Že se Julius Meinl narodil v Kraslicích? A to je jenom to, na co jsem si v tuto chvíli vzpomněl. Je hodně lidí a věcí od nás, na které můžeme být právem hrdí.

Ne že bychom neměli problémy. Máme. Ale rozhodně nejsme nejhorší ve všem, jak se nám snaží někdy namluvit. A historicky už vůbec ne.

“

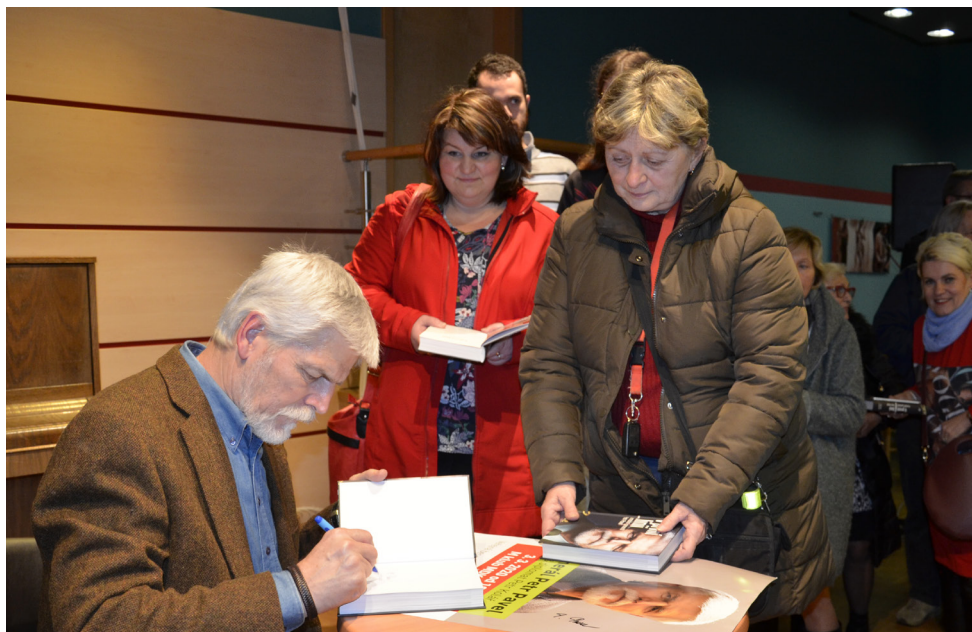

Koncert kapely Bohemian Marching Band v Sokolově, který jsem uspořádal v září 2020. Měl být původně ve Valdštejnské zahradě v Senátu, ale tam byl kvůli covidovým opatřením zrušen. Tak jsme si udělali „Senát v Sokolově“ na Starém náměstí.

V březnu 2020 spolu s Petrem Pavlem u nás v Sokolově, kam jsem ho pozval na návštěvu regionu jako generála ve výslužbě a velmi zajímavého člověka.

Zájem o setkání s ním a diskusi byl tehdy veliký. Jsem rád, že jsme jeho návštěvu stihli, proběhla těsně před covidem. A jsem ještě raději, že se v roce 2023 stal prezidentem.

Setkání občanů u příležitosti Ukúlele pikniku u zámku – Senát v Sokolově podruhé, který jsem pořádal v září 2023. Hlavní hvězdou podvečera byl skvělý ukulelový orchestr LeleBand z Chodova.

Vyznamenání pro pilota RAF z Karlovarského kraje

Sudetský Němec členem československé bombardovací perutě RAF? I takové příběhy přinesla II. světová válka. Jeden z příběhů je spjat se sokolovským, tehdy falknovským rodákem. Theodor Schwarz se narodil v roce 1921 právě ve Falknově. V roce 1943 ve věku pouhých 21 let padl za Československo v Anglii. Jsem přesvědčen, že jeho odvahu, hrdinství a ochotu položit život za zemi, kterou považoval za svůj domov, a to, že bojoval proti nacismu, bezpráví a příslušníkům vlastního (německého) národa, je třeba ocenit. Navrhl jsem ho proto prezidentu republiky na státní vyznamenání – Medaili Za hrdinství in memoriam.

Theodor Schwarz se narodil 24. prosince 1921 v Sokolově, tehdejším Falknově, německým rodičům Josefu a Anně Schwarzovým. Na „centrálce“, tedy na dnešní 2. základní škole absolvoval školní docházku. Tady mu byla v roce 1998 odhalena pamětní deska. Stihl ještě dva ročníky obchodní školy. Po nástupu Adolfa Hitlera k moci se jeho rodiče, kteří byli demokratického smýšlení, rozhodli v roce 1938 emigrovat do Velké Británie. Theodorův otec se 8. března 1940 dobrovolně přihlásil do československé zahraniční armády a nastoupil k pozemnímu personálu 312. stíhací perutě RAF do funkce ošetřovatele - zdravotníka. Jeho příklad následoval i jeho syn. Než

Theodor Schwarz byl výjimečným hrdinou, jehož krátký, ale velmi silný životní příběh dokazuje, že nelze zobecňovat a že svět zdaleka není černobílý.

mjr.

Schwarz Theodor

24. 12. 1921, Sokolov

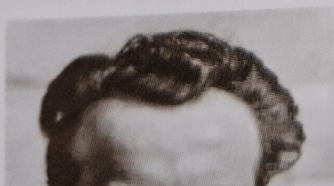
30. 8. 1943, Beaulieu

RAF 788207

311. peruť / Sqdn

radista, palubní střelec

Wireless Operator, Air Gunner

plk.

Sigmund Bohumil

Vladimír

11. 10. 1914, Hustopeče n. Beč.

Záznam o mjr. Theodoru Schwarzovi v objemné knize Rytíři nebes - FRAGMENTY Jana a Sabiny Kratochvílových, která podrobně mapuje československé letce RAF.

byl zařazen do služby, byl podroben zkoumání, zda nejde o nacistického špiona. S ohledem na jeho národnost vynaložila na jeho prověření Britská zpravodajská služba mnohem vyšší prostředky než u jiných letců. T. Schwarz přes mnohé těžkosti, např. mluvil pouze německy, nastoupil po výcviku a několika povýšeních k 311. československé bombardovací peruti RAF. Tady absolvoval 11 operačních letů, celkem nalétal 92 hodin a 3 minuty.

U pobřežního velitelství měla peruť především provádět hlídkové lety, ničit hladinová plavidla, ponorky a doprovázet a chránit spojenecké konvoje zásobovacích lodí. 30. srpna 1943 odstartoval Theodor Schwarz s dalšími členy posádky na běžný cvičný let, krátce po vzletu se jeho letoun bohužel zřítil k zemi. Mladý letec byl pohřben na československém oddělení hřbitova v anglickém Brookwoodu. Rodiče a sestra zůstali po jeho smrti v Anglii

a příbuzní, kteří bydleli u nás v pohraničí, byli i přes protesty některých letců odsunuti.

Theodor Schwarz byl výjimečným hrdinou, jehož krátký, ale velmi silný životní příběh dokazuje, že nelze zobecňovat a že svět zdaleka není černobílý. Přestože se narodil v Sudetech a byl německého původu, rozhodl se proti Německu bojovat. Život položil za Československou republiku, kterou považoval za svůj domov, a za hodnoty svobody a demokracie, které první republika představovala. Je důležité ukazovat, jak liché může být pausalizování, a zdůrazňovat, že za každou historickou událostí stojí konkrétní lidé, jejich rodiny a jedinečné životní příběhy. Děkuji historikům a badatelům, že takové příběhy odhalují. V Karlovarském kraji je více podobných osudů.

Proto jsem se rozhodl navrhnout Theodora Schwarze prezidentu republiky na udělení vyznamenání a zkusit získat tomuto návrhu širší podporu. Podařilo se mi zajistit podporu Zastupitelstva města Sokolova a Zastupitelstva Karlovarského kraje. Připojilo se také několik senátorů, které tento silný příběh, se kterým jsem je seznámil, zaujal, a také další občané a zastupitelé. Dopisem se připojil také hejtman Karlovarského kraje Petr Kulhánek. Moc bych si přál, aby prezident vybral z letošního velkého množství návrhů i Theodora Schwarze. Ve spolupráci s britskou ambasádou se nám navíc nakonec podařilo dohledat i pozůstalé, neteř a synovce, kteří v Británii žijí a kteří by si v případě udělení toto vyznamenání převzali.

” ————— *Poznámka*

V jednom letošním textu do Zpravodajů, věnovaném připomenutí statečných četníků a vojáků, kteří padli při obraně četnických stanic v Habartově, Krajkové a na Bublavě v roce 1938, jsem napsal tato slova: “Je dobré si připomínat hrdiny, ti jsou součástí naší historie, naší identity, jsou důležité proto, abychom si uvědomili, kdo jsme, jaké hodnoty jsou pro nás důležité, čeho si vážíme a k čemu vzhlížíme. Také abychom si byli jistější v dobách, kdy je nejistota nebo strach mezi lidmi větší. Když si řekneme „naši hrdinové se tehdy nebáli, překonali svůj strach a udělali něco, co považujeme za hrdinství“, cítíme, že je pravděpodobnější, že bychom i my byli možná schopni něčeho podobného, pokud bychom se dostali do podobné situace. Odvaha je nejen v dobách nejistoty důležitá. Odvážných

příběhů v naší historii najdeme mnoho. Je dobré vnímat, že je v naší historii i současnosti opravdu mnoho odvahy a statečnosti.”

Můj návrh vyznamenat jednoho z našich hrdinů, Theodora Schwarze, letos neuspěl. Prezident Petr Pavel ocenil 28. 10. jiné osobnosti s nemenšími zásluhami, jeho výběr mě osobně velmi mile potěšil. Návrhů na státní vyznamenání se letos na Hradě sešlo mnohem více než v minulých letech a pan prezident dal ve větší míře přednost osobnostem žijícím. Co se týče našeho letce RAF Theodora Schwarze, nic ovšem nekončí. Jsem rozhodnutý navrhnout ho prezidentovi na státní vyznamenání i příští rok. A chtěl bych poděkovat všem, kdo mi s přípravou materiálů pro návrh pomohli, zejména historikům PhDr. Vladimíru Bružeňákovi a Mgr. Jiřímu Klůcovi.

“

Uctění památky padlých četníků v Habartově u Sokolova. Stali se obětí násilného napadení četnické stanice henleinovci v roce 1938.

Když je nejhůř, zatáhněte Záchrannou brzdu

Ceny potravin stoupají, inflace je na velmi vysokých a nebývalých číslech. Klesá životní úroveň lidí, nejohroženější skupiny obyvatel jako matky samoživitelky, rodiny starající se o postižené nebo osamělí senioři mají mnohdy problémy s uhrazením svých životních potřeb. Evropou otřásá ruská agrese na Ukrajině a s ní spojená uprchlická a energetická krize, jsme po dvouletém boji se světovou pandemií covidu, která vážně narušila dodávky různého zboží a také léků po celém světě, s čímž se dodnes potýkáme. Zkrátka dobrých zpráv je nyní pomálu a současná situace klade velké nároky nejenom na naše peněženky, ale také na naši psychiku.

Toho se snaží někteří lidé a politici zneužít a v této době, která je sama o sobě těžká a v mnoha směrech náročná, ještě straší. Jako by toho už tak nebylo dost. Podle některých takových internetových „odborníků“ a jejich předpovědí z léta a podzimu už měl být letos v zimě například litr benzínu za 150 korun, měli jsme bez ruského plynu umrzat, měl být úplný kolaps a zastavení českého průmyslu, obrovská bída a tak podobně. Zkrátka naprostá katastrofa. I když to nyní není nijak růžové a zalité sluncem, situace není ani zdaleka tak katastrofální. Benzín a nafta se prodávají za předválečné ceny, bez ruského plynu se Česká republika, jak je vidět, obejde (naše závislost na ruském plynu klesla z 99 % na 2,2 %), plynové zásobníky jsou nejnaplněnější za posledních několik let, cena plynu a elektrické energie navíc v současnosti klesá. Inflace je ale stále celosvětově na vysokých úrovních, i když začíná také pomalu klesat.

Pro všechny obyvatele Karlovarského kraje, kteří současnou těžkou dobu finančně nezvládají a dostávají se se svými příjmy do existenčních potíží, je připravena Záchranná brzda. Pokud někoho takového v těžké situaci znáte, dejte mu vědět, informace z tohoto článku mu mohou být užitečné a mohou pomoci. Co Záchranná brzda Karlovarského kraje vlastně je? Řada lidí z ohrožených skupin může mít problémy s uhrazením svých životních

potřeb. Často nevědí, kam se obrátit, zda mají na nějakou podporu nárok nebo se stydí na úřad pro pomoc jít. Na vybraných obcích lidem poradí, pomohou s vyplněním formulářů o podporu. Pokud ani tak nebude pomoc stačit a hrozila by například ztráta bydlení, je jim Karlovarský kraj připraven poskytnout finanční dar. Celkem na to má v rozpočtu připraveno 10 milionů korun. A když bude potřeba a tyto peníze se vyčerpají, přidá další.

Rok 2022, podzimní Sběrka potravin v sokolovském Tesco, které se jako dobrovolník už roky pravidelně účastním. Sběrky pro Potravinové banky probíhají v ČR už od roku 2012 a jsou běžné i ve většině vyspělých zemí. Z pohledu šetrného a hospodárného zacházení s potravinami je zřizování potravinových bank, které spolupracují nejen s obchodními řetězci, skvělý nápad. Jsem moc rád, že máme banku už několik let u nás v kraji a že skvěle funguje, za což děkuji Milanu Hlouškovi (úplně vlevo), řediteli Potravinové banky Karlovarského kraje z.s.

Kontakty, kam se můžete obrátit, jsou tyto. *Poznámka: Zde byly doplněné kontakty podle místa, do kterého byl tento článek poslán. Pro obce a města třeba na Kraslicku kraslická čísla, pro Tepelské zase tepelská, pro Toužimské nebo Sokolovské zase ta, která by jim v případě potřeby pomohla.*

Doba není jednoduchá a jenom soudržností, důvěrou a vzájemnou pomocí ji můžeme přečkat. A nenechme se strašit. Jak je zřejmé, ani zdaleka není situace taková, jak ji často popisují anonymní řetězové maily nebo „internetoví odborníci“ bez odpovědnosti za svá slova. Držme se a zvládneme to.

” ————— *Poznámka*
Doba pro mnohé není jednoduchá. Karlovarský kraj i stát je stále připravený pomoci těm občanům našeho kraje, kteří se díky současné situaci dostanou do existenčních problémů. Je velmi dobrou zprávou, že z připravených 10 milionů, které na jaře 2023 nachystalo vedení Karlovarského kraje v rámci projektu “Záchranná brzda” pro ty, kteří propadnou sítím státní sociální pomoci, se zatím téměř nečerpalo. Státní sociální pomoc si prozatím s drtivou většinou zasazených lidí poradila. Pokud by ale bylo potřeba a státní systém podpory v nějakém prokazatelném případě selhal, “Záchranná brzda” je pro občany kraje stále připravena. A tak to má podle mého být.

“

Robert Pisár je skvělý člověk a taky můj dlouholetý kamarád. Robert patří mezi lidi, na které se můžete vždycky spolehnout, a říká věci tak, jak jsou. Více než dvacet let pracuje v sociálních službách, řídil Pomoc v nouzi, o.p.s., která se stará o seniory a lidi, které trápí nepříznivá zdravotní nebo sociální situace. Přesvědčil jsem ho, aby své letité zkušenosti a praxi zkusil využít v krajské politice. Nyní je radním pro sociální věci Karlovarského kraje. Jsem moc rád, že do toho šel. Myslím, že přesně takové lidi politika potřebuje.

Dejme prostor mladým lidem – jak vylepšit místo, kde žijí?

Šikovní mladí lidé často odchází z našeho regionu studovat a pak už se sem nevrací. A to je opravdu problém, hlavně do budoucna. Bez dostatku mladých vzdělaných lidí vážně rozvoj regionu, po všech stránkách. Ptám se vždy, když navštívím nějakou základní nebo střední školu, kdo z nich tu chce zůstat, a moc se jich nehlásí. Když ale dostanou prostor vyjádřit se k místu, kde žijí, vymyslet, jak ho vylepšit, aby se jim zde líbilo, začnou se dít věci. Byl jsem svědkem prezentace projektů žáků 9. tříd 6. ZŠ „Vylepši Sokolov”. Bylo to velmi zajímavé a rád bych vám o tom napsal.

Projekt vymyslela paní učitelka Tereza Hošmanová po mých návštěvách školy, kdy jsem společně se žáky mluvil o volbě povolání. Snažil jsem se jim přiblížit moje dvě profese. Co dělají zeměměřiči, co je katastrální mapa, kde všude je zeměměřič a geodézie potřeba a potom také, co dělají politici. A co to politika, jak komunální, ale také krajská a celostátní, vlastně je. Jaké je být zastupitelem nebo senátorem, jak demokratická politika funguje a také jak může politika měnit a vylepšovat život kolem nich. A ptal se jich, co by chtěli ve městě zlepšit, co se jim nelíbí, jak by si představovali místo, kde žijí.

Projekt „Vylepši Sokolov” paní učitelky byl z mého pohledu výborný nápad a byl jsem moc rád, že jsem se představení projektů samotnými žáky mohl zúčastnit. A měl jsem tak příležitost si jejich často velmi propracované nápady a představy poslechnout a vidět. Žáci přemýšleli nejen o tom, co by se jim v Sokolově líbilo, ale zároveň uvažovali také o ekonomice navržených projektů, o jejich umístění nebo o energiích. Zajímavá byla i šířka záběru. Od praktických vylepšení městského mobiliáře na konkrétních místech přes kulturně sportovní akce, prostory pro setkávání teenagerů, vybudování discgolfového hřiště, knihovny nebo propracovaného parkoviště až po rekonstrukci hotelu nebo konkrétní staré průmyslové budovy v nedalekém Dolním Rychnově. Rekonstrukce by budově vdechla nový život a smysl,

jako takovému zábavně kulturnímu komunitnímu centru s kavárnou na střeše. Projekty jsme spolu s žáky bodovali, což bylo pro mne velmi těžké, všechny nápady byly opravdu zajímavé a vítězové byli podle mého všichni. Nejvyšší počet bodů získala nakonec vize na využití staré průmyslové budovy v Dolním Rychnově. Pro vítězný tým jsem měl připravený dort a i vzhledem k tomu, že všechny projekty byly zajímavé a užitečné, jsem byl rád, že se o něj se spolužáky podělili. A nebyl to ledajaký dort, byl od paní Jany Polcarové z Březové, která upekla a věnovala jiný neuvěřitelný dort v podobě velkého českého lva nově zvolenému prezidentovi Petru Pavlovi, když tu byl v únoru na návštěvě.

Tvořivá atmosféra, spolupráce, kreativita, zájem o naše město a život v něm, to všechno mne u těch devátáků velmi potěšilo. Jestli jsou mladí lidé naše budoucnost, pak nemám strach. Je ale podstatné, aby se k nám do regionu po vystudování škol vraceli. Mají to tu rádi, to bylo vidět. A to je dobře.

Přemýšlení o vylepšení města, kde vyrůstají a které znají, může být dalším z pout, které je tu může udržet. A pokud je „necháme“ my politici - ale možná se politiky v budoucnu stanou i někteří z těchto mladých lidí – realizovat jejich sny a nápady, bude to přínosné pro nás všechny. Bylo by podle mého dobré, aby si odnesli to, že v regionu, kde žijí, je o realizaci jejich snů a o seberealizaci jich samotných zájem.

” ————— *Poznámka*
Jeden z nápadů, který prezentovali žáci na vylepšení Sokolova, se bude realizovat. Je jím discgolfové hřiště, které vzniká v Sokolově v areálu Bohemia. Na prezentaci žáků tento nápad představila dívka, která discgolf sama závodně hraje a trénuje. Využil jsem toho a propojil jsem jejího tatínka a také trenéra discgolfu s vedením města Sokolov, aby při návrhu hřiště mohli využít znalosti našich domácích závodníků a trenérů. Mám z toho velkou radost.

“

Závěr prezentací žáků 9. tříd ZŠ Švabinského Sokolov po vyhlášení vítězného projektu na téma „Vylepší Sokolov“ i s dortem. Vítězové jsou podle mého všichni. Moc fajn to bylo.

Návštěva žáků ZUŠ z Horního Slavkova, Chodova, Kraslic, Lokte, Františkových Lázní a Města Luby u příležitosti vypurčení festivalu Open ZUŠ 2023 ve Valdštejnské zahradě téměř naplnila jednací síl Senátu.

Dobrých zpráv není nikdy dost – medicí se chtějí vracet

Mladí studenti medicíny se hlásí k životu u nás v kraji. Jenom za rok 2023 je jich více než 50. A to je výborná zpráva. Aby se zde dobře a kvalitně žilo, potřebujeme dostatek lékařů, ale také učitelů, sociálních pracovníků a dalších vysokoškolských profesí.

Chytré děti tu máme, ale potřebujeme, aby nám odsud mladí po vystudování neodcházeli a aby si studium mohli dovolit i talentovaní z rodin s nižšími příjmy. Potřebujeme tu vzdělané lidi, náš kraj má podle sčítání obyvatel z roku 2021 pouze 10,5 % vysokoškolsky vzdělaných, což je nejméně z ČR. Republikový průměr je 17,6 %. Pokud tu mladí po vystudování zůstanou, povede to ke zvýšení nejen úrovně zdravotnictví a služeb, ale také školství, přinese to vyšší nároky na kvalitu bydlení, kulturního a sportovního vyžití. Vzroste také možnost k podnikání a celkově to bude mít velmi příznivý vliv na kvalitu života v kraji a jeho rozvoj. Současné vedení Karlovarského kraje se snaží všemi dostupnými prostředky, aby tomu tak bylo. Kromě finanční podpory obcí, jejich rozvoje, různých kulturních a sportovních aktivit, podpory rodin, prevence kriminality, příspěvků pro hasiče atd., výčet všeho by byl velmi dlouhý, také podporuje vysokoškoláky a jejich návrat do kraje. A výsledky jsou velmi pozitivní.

Díky novým nebo vylepšeným stipendijním programům kraje a práci odboru zdravotnictví pod vedením Ing. Aleny Šalátové, který je v gesci hejtmana Petra Kulhánka, se konečně snad podaří, aby tu po dokončení studia více zůstávali zejména absolventi lékařských fakult. Tito vysokoškoláci u nás mohou nově získat stipendijní příspěvek 150 000 Kč ročně.

Studium si tak bude moct dovolit více studentů. Současný příspěvek jim pokryje náklady na téměř celé studium. A je vidět, že zájem je. Jen za první polovinu roku 2023 bylo přijato již 51 žádostí – 14 na studium zubního lékařství a 37 na studium lékařství všeobecného. Studenti se zavazují

Na oslavě 30 let od založení Domova ošetrovatelské péče v Dolním Rychnově jsem pogrataloval ředitelce Magdalěně Radošové a také všem členkám a členům lékařského a zdravotnického týmu a poděkoval za jejich práci pro ty nejzranitelnější z nás.

pracovat v Karlovarském kraji jako lékaři po dobu minimálně 3–5 let, podle toho, jak dlouho stipendium čerpají. Pak už jen zbývá doufat, že se za tuto dobu v našem velmi pěkném, nádhernou přírodou obdařeném kraji usadí, najdou si odpovídající bydlení, založí rodinu a zůstanou.

Zájmem kraje je lákat i lékaře odjinud. Současná vlna těch, kteří odcházejí do starobního důchodu, je velká. A lékaři chybí v celé republice. K tomu, aby přišli zrovna k nám, pomáhají náborové příspěvky, příspěvky na podporu vzniku ordinací, dotace na pořízení a obnovu zdravotnické techniky a přístrojů apod. Na ordinace přispívá nejen kraj, ale i některá města a obce.

Tak rozsáhlou podporu nemá nyní žádný jiný kraj v České republice. Pevně věřím, že snaha současného vedení kraje, měst a obcí povede k úspěchu, obrovského potenciálu našeho regionu využijeme a nastoupený trend bude pokračovat.

” *Poznámka*

Krajská stipendia mohou kromě motivace vrátit se po absolvování školy zpět domů pomoci také studentům, pro jejichž rodiny by bylo studium na vysoké škole příliš velkou finanční zátěží. Zpřístupňují tak studium mnohem většímu okruhu talentovaných dětí a mladých lidí, kterých tady máme dost.

Aby tento program fungoval ještě lépe, musí se o něm dozvědět co nejvíc studentů a rodičů. Jestli ve svém okolí máte studenty nebo rodiče, které by mohl zajímat, řekněte jim o něm. Chystám se i jako krajský zastupitel na návštěvy studentů ve školách, abych je s touto možností a systémem, který je v současnosti nejpropracovanější a nejkompexnější z celé České republiky, detailně seznámil. Jsem moc rád, že se tato věc daří a první ordinace už se otevírají. Za pár let, až další studenti dokončí vzdělání, bude mít tento stipendijní a pobídkový program největší přínos. Je velmi dobře, že se tato pozitivní změna podařila vedení kraje nastartovat.

“

30 let svobodných voleb

Jsem strašně rád, že moje první volby v životě byly svobodné. Historiky mých starších kamarádů o předlistopadových volbách mě děsily. Vůbec jsem nevěděl, jak se k tomu, až to přijde, postavím. Jestli se nechám zlomit, nebo ne. Jestli tam půjdu, nebo nepůjdu. Nebyly to volby v pravém slova smyslu, volební lístek byl jen jeden. Studoval jsem „za peníze strany a dělnické třídy“ a neúčast ve volbách by mi mohla tenkrát udělat ve škole velké problémy. Komunisté si ty, kdo nepřišli, pečlivě evidovali. To popisované ticho a dusná atmosféra ve volební místnosti, soudruzi a soudružky ve volební komisi s přísnými pohledy, povinná „plenta“, za kterou se ale nikdo neodvážil jít, karafiát pro prvovoliče a soudružský stisk zpocených rukou na závěr...

Ale moje první volby byly svobodné, zaplaťpánbůh! Mám je zahalené trochu mlhou, protože celý rok 1990 byl pro mě něco jako zázrak. Bylo mi 19 let, s naší kapelou jsme mohli konečně veřejně hrát i na jiných než nepovolených akcích, které nám ukončovali zpravidla příslušníci Sboru národní bezpečnosti. A koncertů bylo ten rok hodně, vznikaly nové hudební kluby, hrálo se všude možně. Na Hradě byl místo „československý“ mluvícího normalizátora a komunisty Gustáva Husáka disident a zakázaný spisovatel Václav Havel, byla svoboda, svobodné noviny, svobodná televize, všude se mohlo najednou mluvit o všem, otevřeně, beze strachu. Úžasná atmosféra. Asi je to nepřenositelné, to se muselo zažít. Z mých prvních voleb si pamatuji jenom to, že volební místnost byla na základní škole a že jsem volil Občanské fórum, no jasně. A taky tu úlevu, že můžu volit, koho chci. Vnímal jsem to jako jeden z mnoha zázraků neuvěřitelného roku 1990.

Leckdo může být se současným stavem naší politiky nespokojený. To je v pořádku, a může to v demokratické společnosti, pokud chce, i naprosto svobodně vyjádřit. Způsobem, jaký uzná za vhodný. Někdo nadává v hospodě, jiný třeba pokojně demonstruje. A velmi důležitá jsou také svobodná média, která se nebojí mocných a o ožehavých tématech pravdivě informují. Svoboda znamená totiž hlavně odpovědnost. To lidé rozhodují

o tom, kdo je bude zastupovat, a to na základě informací, které mají k dispozici. Nikdo se ve funkci neocitne sám od sebe, občané ho musí zvolit. I proto je důležité k volbám chodit. A pečlivě vybírat a pak ještě pečlivěji politiky kontrolovat. Zajímat se. A pokud někdo zklame, „hodit to” příště prostě někomu jinému. A mít realistická očekávání a nečekat od politiků zázraky, i když vám je slibují. Že vytvoří ráj na zemi, slibovali v roce 1946 komunisté a na další svobodné volby jsme pak čekali dlouhých 44 let. Jsem moc rád, že už je toto období za námi. Jsem moc rád, že svobodně volit můžeme. Ve dnech 8. a 9. 6. 2020 tomu bylo přesně 30 let.

Rád bych vám na závěr popřál hezké léto. Letos bude asi trochu jiné, převážná většina z nás ho bude trávit v Čechách a na Moravě. Což má myslím také něco do sebe, protože to tu máme taky krásné. Já sám se chystám opět do Polabí na kolo, letos prozkoumáme jeho další část. Přeji vám krásné léto.

” ————— Poznámka

Svobodné volby jsou velký dar. Jsou země, kde o skutečně svobodných volbách dnes mohou jenom snít. Buďme rádi, že patříme mezi státy, kde svobodně volit můžeme, a važme si toho. Svobodné volby znamenají i svobodnou kampaň. To bohužel někteří politici vnímají jako příležitost k vedení konfliktních a lživých kampaní s cílem vyvolat strach nebo na své soupeře nakydát co nejvíce špíny, často i smyšlené. Nelíbí se mi to, ale i to je svoboda. Tak jako můžeme svobodně volit, tak i politici se mohou svobodně rozhodnout, jak povedou kampaň. Tak to je, to nese svoboda slova s sebou. Ale nic lepšího než demokracii zatím nikdo nevymyslel. Demokracie není dokonalá, stejně jako nejsme dokonalí my lidé. Ale můžeme věci kolem ovlivňovat a naši demokracii kultivovat. I tím, že volíme dialog místo konfliktu, slušnost místo pavlačového pokřikování, pravdu místo lži. Demokracie bohužel umí i to, že špatnou, byť svobodnou volbou, země o demokracii samotnou přijde. Adolf Hitler nebo Klement Gottwald také vzešli ze svobodných voleb v původně demokratických zemích. Je to jenom na nás. Važme si toho a zacházejme s naším hlasem u voleb uvážlivě. Svoboda znamená zejména odpovědnost.

Volby jsou svátek demokracie. Využijeme svého hlasu a choďme k volbám. Má to smysl. “

*Svobodné volby jsou velký dar.
Jsou země, kde o skutečně svobodných volbách
dnes mohou jenom snít.
Budme rádi, že patříme mezi státy,
kde svobodně volit můžeme,
a važme si toho.*

Komu čím pomáháme?

21. srpna jsme si připomněli velmi smutné 55. výročí napadení Československa „bratrskými“ vojsky Varšavské smlouvy a začátek okupace. V době, která následovala těsně po invazi a kdy alespoň trochu svobodně fungoval zbytek českých médií, zasypávali okupanti naši zemi dezinformačními (lživými) letáky a také „novinami“ s názvem Zprávy. Byla to součást jejich invaze. Není divu, že Zprávy tehdy Leonid Brežněv označoval jako jediné objektivní noviny v Československu. Tímto způsobem tehdy Sověti na našem území šířili „svůj pohled z druhé strany“, strach a lži. A poměrně primitivní propagandu. Snažili se lži ospravedlnit neospravedlnitelné, a to vojenské napadení území Československa, svého souseda. Facebook ani internet tehdy neexistoval, musel jim posloužit starý dobrý papír.

Dnes to mají dezinformátoři snazší, často za pomoci obelhaných důvěřivých lidí šíří formou například řetězových e-mailů nesmysly a lži přímo do našich počítačů a telefonů, nebo zařízení našich blízkých. Nebo také pomocí sociálních sítí. Jejich principy se od dob KGB mnoho nezměnily. Ale od tehdejší primitivní propagandy a lži je nyní novým prvkem snaha relativizovat a znevěrohodnit úplně všechno. A to pomocí zahlcení informačního prostoru obrovským množstvím informací, které události popisují různě. Od polopravd po absolutní nesmysly. Pak aby se v tom čert vyznal. A výsledek? Mnozí si pak řeknou: „Bůhví, jak to vlastně bylo, pravda neexistuje, nedá se ničemu věřit.“ Ale celý náš demokratický svět stojí na důvěře, důvěře v systém, svobodné volby, důvěře v politiku a její kontrolu. Šíření neověřených a často anonymních nebo smyšlených zpráv je proto něco podobného, jako byste roznášeli sovětské noviny „Zprávy“ do schránek našich blízkých v roce 1968.

Nenechte se podvádět, nenechte se obelhávat. Mluvte s vašimi blízkými o tom, jaká média čtou, komu věří, co sdílejí. Používejte svůj rozum a také si kladte otázku „Cui bono“, tedy „Komu ku prospěchu“, kterou už v roce 52 př. n. l. zpopularizoval Marcus Tullius Cicero. Komu šíření zprávy, kterou čtete, bude ku prospěchu. Nejvíce ohrožení podvodnými

a neověřenými informacemi bývají většinou někteří důvěřiví senioři nebo nespokojení lidé se sklonem věřit konspiračním teoriím. Ne náhodou se také proticovidové a antiočkovací skupiny na sociálních sítích proměnily jako mávnutím proutku ve skupiny šířící současné ruské zájmy, které podkopávají současnou příkladnou evropskou jednotu v pomoci agresorem napadenému demokratickému státu. O takové evropské jednotě a pomoci by se nám Čechoslovákům v roce 1938 nebo 1968, kdy jsme byli sami napadeni, mohlo jenom zdát. Často dnes také tyto „Zprávy“ šíří strach, závist a nenávisť, probouzí ono pověstné tekuté zlo mezi lidmi. Probouzí to nejnižší, co v lidech je. Jde z toho někdy až strach, jako bychom neměli dost obav ze současné situace, kdy je ruská válka nedaleko od nás se všemi jejími dopady. Slovo má obrovskou moc a někdy se na to zapomíná. Myslete na to prosím i vy. Jenom vzájemná pomoc, laskavost, pravda a důvěra může vzdorovat zlu a nenávisti.

Přeji vám krásné a klidné září plné babího léta.

” ————— *Poznámka*

Nejde o nic nového. Přestože se v médiích často skloňují pojmy jako dezinformace, fake news, hoax a podobně, jde stále o jednu a tutéž věc, která tu s lidstvem je už od nepaměti. A tou je lež. Lež, která slouží k podvodu, obelhání člověka. A je jedno, jestli ten člověk uvěří a naletí v “záračné schopnosti” nějakého lektvaru, ve “vysoký výnos” z peněz, když je uloží tam, kam podvodník řekne, nebo v to, že “ten, kdo vojensky napadnul cizí území, bratrsky pomáhá”. Mechanismus je stále tentýž. Ovlivnit chování člověka a podvést ho. Třeba ho přimět, aby si koupil zbytečný “záračný” lektvar nebo aby poslal své úspory podvodníkovi.

Nebezpečí falešných a lživých zpráv na internetu je jejich dlouhodobost. Jejich přítomnost na různých místech internetu a jejich vliv na nás trvá už roky. Jak se říká, častá kapka i kámen prorazí. Obrana proti tomu, abychom nenaletěli, je vzdělanost, všeobecný přehled a zdravý rozum. A hlavně si dát velký pozor, jestli ten, kdo je skutečným autorem nějaké senzační informace, je věrohodný člověk. Ten, kdo mi řekne, že slyšel, že to či ono je senzace (nebo přepošle senzační zprávu), mohl totiž taky naletět. Na začátku bylo a je vždy něco “záračného” nebo naopak strašného, něco, co probudí naše emoce. A jak známo, emoce vypínají rozum. O to podvodníkům jde a pořád jim to funguje. Tak dávejte pozor, čemu a komu uvěříte.

“

Do Senátu za mnou jezdí mnoho výprav, od studentů až po seniory. Tyhle fotky jsou z návštěvy občanů města Oloví v okrese Sokolov na podzim 2023.

Pozvánka k návštěvě Valdštejnské zahrady a Senátu

Nastalo léto, čas dovolených a výletů. Jestli při svých cestách zavítáte do Prahy a budete se procházet po Malé Straně, určitě se zajděte podívat do Valdštejnské zahrady, která je součástí Valdštejnského paláce, sídla Senátu Parlamentu ČR. Zahrada i historické prostory paláce rozhodně stojí za to.

Ranně barokní Valdštejnská zahrada ze 17. století je na jaře a v létě skutečně moc krásná. Svoji rozlohou více než 14 tisíc metrů čtverečních je navíc druhou největší zahradou v centru Prahy, větší jsou už jen zahrady Pražského hradu.

V zahradě najdete mnoho objektů a zákoutí, která stojí za pozornost. Hlavní dominantou Valdštejnské zahrady je sala terrena. Tato monumentální otevřená stavba neměla v době svého vzniku v palácových zahradách obdoby. Původně sloužila hlavně k pozorování Valdštejnské zahrady a byla vnímána spíše jako prostor, kterým pokračují obytné místnosti paláce, než jako zahradní prvek. Umělou jeskyni, v níž nechybí ani oválná kamenná nádrž na vodu, využívali obyvatelé paláce v horkých dnech jako chladný úkryt. Vstup do jeskyně je na severní straně saly terreny, na jižní straně vedou dveře do retirády, tedy odpočinkového pokoje.

Valdštejnská zahrada je architektonicky a umělecky hodnotným prostorem, jehož jedinečnou atmosféru dotváří zdejší bohatá a rozmanitá flóra a fauna. K největší chloubě patří kromě výrů a exotických ptáků ve voliérách pávi korunkatí a bílí, kteří chodí volně po zahradě. Chovají se zde od roku 2000 a takřka každé jaro vyvádějí mladé. Taky tady jsou kapitální kapři.

Valdštejnskou zahradu můžete navštívit každý den od dubna až do října. Ve všední dny je otevřena od 7 do 19 hodin, o víkendech a státních svátcích

od 9 do 19 hodin. Důležité je také zmínit, že vstup do zahrady je zdarma. A pokud budete chtít, můžete si naplánovat i návštěvu Valdštejnského paláce. Individuální prohlídky ve vybraných prostorách se zde konají pravidelně každou sobotu od 9 do 16 hodin, přičemž poslední vstup je v 15:30. Vstup je zdarma a rezervace není nutná.

Přeji vám krásné léto a mnoho času stráveného s vašimi blízkými.

”

 Poznámka

Do Senátu za mnou jezdí mnoho výprav, od studentů až po seniory. Vždy je rád uvítám a osobně provedu po jeho nádherných historických prostorách ve Valdštejnském paláci. A pokud je to možné, mohu návštěvníky také zblízka seznámit i s místy, která nejsou veřejnosti bez doprovodu senátora dostupná, jako je například jednací sál Senátu. Když se koná schůze, možné to není. To ale zase výprava může potkat třeba prezidenta, jako se to povedlo výpravě ze sokolovského gymnázia. Je to hlavně Senát vás, občanů České republiky. Tak se do něj přijďte podívat, je opravdu krásný.

Jako dobré místo, kde výletníci po prohlídce mohou svlažit hrdlo například výbornou tankovou Plzní, většinou doporučuji hospodu U Glaubiců. Stojí na Malostranském náměstí, kousek od Senátu, obstojně tam vaří a velmi dobře opečovaná Plzeň tam je na centrum Prahy poměrně dostupná, kolem 40 Kč. A to je někdy dobré vědět. Třeba výletníci z Teplé si to tam dost pochvalovali.

A to byl poslední příspěvek této útlé knihy. Pozvání do Senátu samozřejmě platí, určitě do října 2024. Jestli bude platit i potom se uvidí, v říjnu 2024 budou totiž senátní volby.

Rozhodl jsem se, že to zkusím znovu a budu se ucházet o hlasy voličů. Od rozdělané práce bych nechtěl odcházet. A pohled geodeta a obyčejného „kluka“ ze Sokolovska, jak se pořád cítím, by v Senátu mohl chybět. Navíc když jsem během svého prvního mandátu v Senátu získal také mnohem větší politické zkušenosti. Tak uvidíme, jak to dopadne.

“

Dvě úžasné dámy z Teplé ve Valdštejnské zahradě. Vepředu paní Gregorová, která byla zatím nejdříve narozenou návštěvnicí, kterou jsem mohl v Senátu přivítat, a v pozadí si povídáme s paní Mikulovou. Bylo to moc fajn, zdrželi jsme se při prohlídce zahrady, která se jim moc líbila. Obě dámy jsme pak s mojí asistentkou doprovodili ke Glaubicům za zbytkem tepelské výpravy.

Hudebníci ze ZUŠ Kraslice v doprovodu pani učitelky Alexandry Müllerové.

Závěr a vyvrcholení celostátního festivalu Open ZUŠ probíhá každoročně v červnu v Praze ve Valdštejnské zahradě Senátu. Moc rád jsem v roce 2023 při této příležitosti provedl po nádherných historických prostorách Senátu zástupce ZUŠek z našeho kraje, konkrétně ZUŠ Horní Slavkov, Chodov, Kraslice, Loket, Františkovy Lázně a Město Luby. Na obou vystoupeních festivalu Open ZUŠ byli skvělí! Takhle fotka je z Hlavního sálu Valdštejnského paláce.

Náš region

**očiima Miroslava Balatky, senátora
za Sokolovsko, Mariánskolázeňsko,
Toužimsko a Tepelsko**

texty do Zpravodajů obcí a měst z let 2019-2023

Vydáno v roce 2023

Použité fotografie: Archiv Senátu PČR, Archiv Miroslava Balatky, Facebook, David Lidmila,

Bohumír Langmaier

Grafická úprava Petr Nutil

Když jsem byl v roce 2018 zvolen senátorem, zpočátku jsem nevěřil, že se to opravdu stalo. Že jsem jako nepolitik, běžný občan a geodet ze Sokolova ve volbách obstál a vyhrál v konkurenci ostřílených politiků, kteří byli podstatně známější než já. S tím, že nejsem politik, jsem ale do voleb šel. Chtěl jsem do politiky vnést pohled a názory občana z ne úplně jednoduchého regionu, který má o tom, jak se má politika dělat, trochu jinou představu. Věřil jsem a věřím, že slušnost a věcná argumentace jsou víc než urážky nebo neustálý samoučelný konflikt. Že využívání strachu lidí pro politické body do politiky nepatří. Že lež je prostě lež a že fakta platí pro všechny.

Ani po pěti letech v Senátu si jako „ostřílený politik“ často nepřipadám. Myslím si, že jsem si udržel jistý odstup a občanský pohled. A že se nestalo to, čeho jsem se při vstupu do vysoké politiky nejvíc bál – abych z toho „nezbľbnul“. Svě kamarády, rodinu a spoluhráče z kapely jsem požádal, aby mne v případě, že bych vykazoval známky „zblbnutí“, jasně upozornili. A „zatím prej dobrý“.

Začátky byly těžké, to nepopírám. Zorientovat se v nové pozici, osahat si mechanismy a naučit se, jak věci dělat efektivně, nebylo snadné. Za tu zkušenost a možnost ovlivňovat věci kolem sebe jsem ale vděčný. Jsem rád, že v Praze mohu prosazovat a posouvat kupředu věci, které náš kraj a region, který znám a kde celý život žiji, potřebuje. Děkuji za tuto zkušenost voličům, kteří mne do Senátu svými hlasy dostali.

